

Cartea cu premii

**Lucrare apărută cu sprijinul financiar al Consiliului
Județean Alba prin Biblioteca Județeană „Lucian
Blaga” Alba**

Cartea cu premii

**Lucrările premiate la cea de a XI-a ediție a Festivalului
Internațional de Literatură Umoristică „Alb-Umor”
12 - 13 iunie 2020**

Epigramă

- **Tema:** două epigrame având ca sursă de inspirație următoarele versuri:

*„Munții noștri aur poartă,
Noi am pus lăcat la poartă!”*

Premiul I

Eugen Albu
Cluj-Napoca

Faptele vorbesc

Nu-s munți de Dumnezeu lăsați
Ca Apusenii de bogați,
Dar nici cu porți ce au lăcate,
Iar cheile-n străinătate.

Vremuri și vremuri

În anii grei de dictatură
Trăiam cu lacătul la gură,
Dar depășind nedreapta soartă
E azi în Apuseni pe poartă.

Premiul al II-lea

NICHI URSEI Râmnicu Vâlcea

Vigilență românească

Când aurul pădurii ni l-au ros
Acei ce-au năvălit ca beduinii,
Am pus pe poartă lacăt generos,
Dar cheile... le stăpânesc străinii!

Prevenție

Când s-a furat din codri, noi măsuri
Au stabilit cei mari cu pietate
Și-acuma, la virginile păduri,
Vom pune și „centuri de castitate”!

Premiul al III-lea

VULPAȘU VASILE Strehaia

Ochiul dracului

Au munții aur mult, încât,
De-acuma nu încap discuții,
Cu cheia de-am umbla la gât
Străinii tot găsesc soluții.

Pofta străinilor

Cum munții-s unicul tezaur,
Pe cer și mare am jurat
Că punem un lăcat de aur,
.....Și l-au furat.

Parodie

Tema: - o parodie (cu ritm și rimă, respectând toate „canoanele” parodiei) la poezia: „*Să nu m-atingi*” scrisă de poeta Carolina Baldea.

Să nu m-atingi

de Carolina Baldea

Să nu m-atingi, c-ai să trezești femeia
Care de veacuri parcă doarme-n mine,
Căci palma ta, care miroase-a viață,
Mă înfioară și mă arde-n vine!

Să nu m-atingi, că-n cercuri sângerânde
Reverberează-n trup trăiri ascunse,
Ce brusc atâtă focul ce mocnește
Sub prefăcute liniști nepătrunse!

Să nu m-atingi, c-ai să topești ghețare
În care inima mi-e-ncătușată,
Și-am să mă scurg apoi nestăvilită
În trupul tău, și-un fluviu voi fi toată!

Să nu-mi atingi cu palma nici chiar umbra,
Căci și ea se-nfioară când te simte,
Rămâi în fața mea, doar mă privește
Oricum te am mereu, în trup și-n minte!

Premiul I

GRIGORE COTUL

Șanț- Bistrița

Să nu mă-mpingi

Să nu mă-mpingi, cam asta e ideea,
Și nici să nu te sprijini azi de mine,
Mă-ntreb și eu, putea-voi face față
Să beau atât cât banii mă vor ține?

Să nu mă-mpingi, de poți, și-n gesturi blânde
Inhibă-ți iar pornirile ascunse
Și fă tot ce-i posibil și-mi priește,
Să nu mai simt că tălpile mi-s unse!

Să nu mă-mpingi, doar vezi că nu-s în stare
Nici să-mi îndrept privirea-ncețoșată
Spre tine, dragă, fosta mea iubită...
Să nu mă-mpingi cum o făceai odată!

Să nu mă-mpingi, aproape sunt de sumbra
Promisiune că voi fi cuminte,
Da-n caz că mint, să știi că-i omenește...
Cum dracu' să le țin pe toate-n minte?

Premiul al II-lea

GRIGORE CHITUL Bistrița

Să nu strănuți

Să nu strănuți, c-ai să împrăștii gripa
Și virusul ce-amușinând fisura
Imunității tot va prinde clipa
Să-mi crească progresiv temperatura!

Să nu strănuți, căci totu-n jur, – un metru,
Va căpăta aspect de nebuloasă,
Mercurul n-o să-ncapă-n termometru
Și brusc se va preface în angoasă!

Să nu strănuți, căci nu ți-ai pus nici masca
Pe care-am dat aproape o avere,
Și-o să-mi transmiți năvalnic nefireasca
Ardoare de-a-ncălzi calorifere!

Să nu strănuți sau folosește cotul,
Că-nfiorat de molima haină,
Cu tine-n gând, acasă, ca netotul,
Voi aștepta să ieși din carantină!

Premiul al III-lea

VASILE LARCO
Iași

Să nu m-atingi

Să nu m-atingi, c-ai să aprinzi scânteia
Ce ar putea să ardă pe oricine,
Cu pumnul tău poți face-o boroboacă,
Mă sperii des, abia mă pot abține!

Să nu m-atingi în ritmuri noi, crescânde
Mișcările în creier mi-s pătrunse,
Iar starea de neliniște-mi sporește
Prin strigătele în urechi ajunse!

Să nu m-atingi, cum stai tu în picioare,
Poți deranja o lume așezată
Și-o să te ia de chica-ți încâlcită,
Fiind persoana cea mai agitată!

Să nu m-atingi, alung eu, iată, sumbra
Înfățișare, însă, ia aminte:
Ajuns la meci, fii calm, te liniștește,
Oricum se știe scorul dinainte!

Proză scurtă umoristică

Premiul I

FLORENTINA ANGHEL

Cilieni, jud. Olt

„Vinul stă mereu pe masă”

Tot așa stau berea și țuica, doar nu mă opresc la un fel, că mi se apleacă! Numai că ea, nevasta din dotare, de vreo câteva zile nu mai pleacă de frica lui Coronavirus ăsta, cine drac o fi, nu știu! Ptiu, ce-mi încurcă planurile și mă apucă nervii când o văd patrulând prin casă. Mă, până acum era femeie de gașcă, dispărea trei zile, iar când se întorcea era nespus de fericită că nu îndrăzneam s-o întreb de ce. Nu eram curios să aflu ce sau cine a îmblânzit scorpia... Las-o așa, Doamne, îmi ziceam și era perfect: spăla, curăța, gătea, cânta de se auzea până la parter. De când și-a făcut un cont pe nu știu ce rețea de socializare s-a potolit. La început era cam agitată, dar pe parcurs parcă a înghițit calmante. Să vezi ce poze m-a pus să-i fac, dimineața când puteam să stau drept pe picioarele mele. Vaiii, ziceai că e fotomodel, nu alta! De fericire îmi cumpăra chiar ea băutura. Acum e jale! Prăpăd nu alta. Scrie mesaje și suspină de zici că s-a întors mă-sa de la cimitir.

E clar că-i e teamă să plece, dar nici nu vrea să stea. Când am văzut-o rezemată cu capul de geam, cu sfială m-am apropiat s-o consolez:

-Florico, nu crede tu în prostiile ăstora, fii bărbată!

-Bă, tu ce ai, vrei să scapi de mine?

-Nu, bombonica mea, dar nu vreau să te văd atât de zdruncinată.

-Și ce propui, Gogule să fac, ce propui?

-Am în beci o...

-A, da, știu eu ce ai tu în beci, că numai acolo îți stă gândul! Nu te mai satură Dumnezeu de băătură, iar țara asta se umple de viruși care ne vor omorî în câteva luni pe toți!

-Nu, frunzulița mea albastră, nu de băătură ziceam eu...

-Dar, de ce?

-De o mască.

-O mască???

-Da. Că mi-a rămas de când am făcut o simulare de incendiu la fabrică.

-Și de ce n-ai spus, mă, boule ce ești?

-Păi dacă nu m-ai întrebat.

-Fugi să o iei că dau iute niște mesaje!

-Imediat vin, porumbița mea!

Adevărul e că masca fusese defectă din fabrică, dar nu se pricepe ea la din astea. Așa fericită n-am făcut-o nici în noaptea nunții!

-Inimioara mea, când te întorci să-mi aduci o bere de-aia mare, că plânge masa asta goală!

-S-a făcut!

Și-a dispărut. Eu mi-am scos proviziile din dulap și sunt viu din nou...

Dilema

Problema e că eu nu beau, nu fumez și nu am nici nevestă, deci, ar trebui să inventez o poveste?

De exemplu, pe masă țin un teanc de cărți și seara când vreau să mă relaxez, citesc. De ce ați ținut morțiș să vă scriu despre lucrurile banale, când eu sunt un erudit? Mi se pare că e discriminare! Mă voi adresa la minister. Acum nu știu la care, că pe acolo lumea nu citește nimic. Dacă scriu la ministrul învățământului, mi-e teamă că voi primi un răspuns categoric: „Vezi, ce-a făcut școala din tine, fătălăule?”

Hm, chiar voi intra în depresie! O să scriu la Ministerul Sănătății și Ocrotirii Bacteriilor, că sufăr cumplit și am luat-o razna, dar nu mă vor trata decât cu răceala specifică medicinei: „Trebuie să te punem în carantină!” Uf, nu am nicio idee ajutătoare, salvatoare, binefăcătoare! Ah! Mmm, dacă întreb vecina de la parter, că dumneai se ocupă de treburile administrative ale blocului și poate găsește o soluție la problemele de ordin scriitoricesc, invite în urma unei teme făcută special pentru viciții literari.

Mă îmbrac în costum și îmi pun cravată, mă dau cu parfum și cobor iute. Sun de câteva ori, dar e liniște.

Într-un târziu se deschide ușa de vizavi și apare o blondă într-o cămașă scurtă. Înghit în sec și o întreb:

-Nu vă supărați, pe doamna de la administrația blocului, nu ați văzut-o?

-Nope! Dar, dacă vă pot ajuta cu ceva, eu sunt.... secretara ei.

-Aa, n-am știut. Aș avea o mică problemă de nepricepere a unei teme date la un concurs de umor.

-Așaaa, nu-i rău. Unde ziceați că lucrați?

-Eu sunt patronul firmei de lenjerie comestibilă, dar în timpul meu liber, sunt scriitor.

-Prima parte sună... TARE!!! Poate ar fi mai bine să intrați.

-Nu, că nu se cuvine.

-Păi ați spus că aveți o problemă administrativă.

-Da și nu.

-Rămânem la Da! Deci intrați, vă rog!

-Pentru ce?

-Păi trebuie să faceți o cerere și să o înregistrăm.

-Dar aveam o singură întrebare, nu ceream nimic...

-Ce întrebare?

- Cum să scriu eu o proză scurtă la tema: "Când nevasta nu-i acasă, / Vinul stă mereu pe masă!", dacă eu nu beau și nu am nici nevastă?

-Aaa, păi ați venit fix unde trebuie.

-Vorbiți serios?

-Altfel cum... Întâmplător sau nu, am pus o sticlă de vin pe masă și te asigur că pot intra imediat în rolul soției de patron. Am atâta experiență de iei premiul I la concursul ăla și fără să trimiți lucrarea!

Studiu obligatoriu

Având în vedere situația de față, cu nevasta plecată și bărbatul salivând pe lângă sticla de vin, cercetătorii britanici au hotărât să realizeze un studiu, destul de necesar poporului român cuprins de pandemie.

Așadar, într-o primă fază, ei au întrebat 101 bărbați români dintr-o comună, unde și-au construit o ditamai clădirea în trei zile, cu niște muncitori chinezi, dacă le pleacă nevestele de acasă, cu sau fără explicații. 80% dintre ei au răspuns: „Pleacă și uită să mai vină!”, 10 % : „Pleacă, dar se întorc să îmi pună fiola!”, 5%: „Nici moartă!”, 3%: „N-am nevastă!” și 2%: „Din când în când să-și refacă aura, ce mama mă-sii o mai fi și aia!”

În faza a doua, au întrebat 101 femei, dacă bărbatul lor consumă alcool și, fără să stea pe gânduri, toate au răspuns: „Bea, că altceva nu l-a învățat nenorocita de mă-sa ca să facă!”

Britanicii au crezut că e o glumă, dar, intrând în cele două cârciumi aparținătoare comunei, au constatat că treaba e foarte serioasă.

Concluziile lor nu au șocat niciun cetățean din țara noastră, însă, la nivel mondial am ajuns să spargem toate topurile. „În această țară, căsniciile sunt într-un fel anume că ne scapă și nouă definiția. Femeilor li se spune că sunt: „bagaboante”, „panarame”, „cotoroaște”, „acrituri” etc,

iar noi ne întrebăm de ce bărbații se mai însoară cu ele?
Treaba este logică, dacă nu ai nevoie de ceva, nu îți iei!
Pe semne că, prin părțile astea ale planetei, contează
obiceiurile din strămoși, iar intratul în rândul lumii e mai
ceva decât Constituția!

Femeile, în schimb, cu o sfială de invidiat, spun: „Dacă așa
a lăsat Dumnezeu să mă chinuiesc cu un Nimeni!”

Ni se pare normal să aibă astfel de catalogări, păi, cui îi stă
gândul numai la băutura, cum poate să fie numit decât: Un
Mare Nimeni! Nici aici nu am priceput cum vine aia să te
scoli din pat și să ajungi fix în beci sau în cârciumă, chiar
înainte de a te spăla pe mâini sau pe față!

Evident, femeile vor să primească și ele un pic de atenție,
verbală, măcar, dacă altfel nu-i duce capul.

Nu contează care!

Acum, indiferent ce s-ar spune, până și noi, cercetătorii
britanici, toți de sex masculin, ne-am pus de acord, că
femeile acestea superbe, sunt oropsite și le-am chemat pe
toate, pe rând, să le demonstrăm că numai pe aici ele sunt
tratate sau mai bine zis, maltratate în halul ăsta.

Le-am dovedit cum știm noi, englezii, să facem o femeie să
se simtă doamnă, astfel încât, îl dăm dracului de studiu și ne
vedem de terapia începută cu o lună în urmă.

Problema e că unele au început să se împlinescă și noi
trebuie să zburăm, altfel se va lăsa cu vreo revoluție.

Premiul al II-lea

VASILE LARCO

Iași

Bateria

- O! Bine ai venit. Prietene, te-am sunat să mai stăm de vorbă, să mai discutăm ba de una, ba de alta sau de altele, dar te știam punctual, cum de-ai întârziat?

- Păi, m-a lăsat bateria.

- Care? Cea de care zicea George Lesnea: *Plutonierul Zaharia / Îmi spunea de dimineață: / Ce să fac cu bateria?... / Pune-o repede la gheață!!!*

- Glumești, văd că-ți plac epigramele de pe vremea lui Păstorel. Așa este cum am spus: m-au lăsat ambele baterii. Și de la ceasul de mână și de la cel de perete. Ce să fac? Să mă dau cu capul de pereți? Le-am schimbat pe cele consumate și iată-mă-s ajuns. Iar despre bateria de vin, astăzi nici nu se mai aude. Știm că era o sticlă cu vin și una cu sifon sau cu apă minerală. Dar, observ că pe masă ai de toate: whisky, rom și acesta-i o raritate, acum avem rromi, apoi văd vin de masă, dar de pat, de scaun, cred, că nu ai, lângă vin este coniac înstelat cu nu știu câte stele, dar nu sunt stele de cinema, pe lângă toate acestea descopăr și o

sticlă cu apă milenară, adică de milenii, nu minerală, fiindcă aceasta e apă plată, se plătește mult, deși este din lacul de acumulare, unde se acumulează de toate, nu-i așa? Văd că astăzi ești singurel? Unde ți-e soțioara, căreia tu-i spui *ruta-ruta-parașuta*?

- Este plecată în stațiune.

- În stațiune? Ce face în stațiune?

- Cum ce face? Stă, că de asta-i stațiune.

- A plecat singurică? Nu-i riscant? Se aud atâtea, de ți se face părul măciucă. Tu ai noroc, ești chel, sau aproape chel. Nu trebuia s-o lași să plece singură. Mai adunați câțiva lei și plecați împreună. Va fi greu pentru ea să stea două săptămâni singurică.

- Ei, nu te îngrijora, își găsește ea parteneri, sunt convins de asta.

- Cum poți zice-așa? E femeie, e soție serioasă, e nevasta ta și-i la locul ei.

- Bine ai spus. E la locul ei. În restaurante.

- Ce tot vorbești?

- Așa-i cum spun. Tu nu cunoști situația. De o vreme bea mult, prea mult, este aproape alcoolică. Ce-i drept și eu în trecut beam cam peste măsură, dar cu o măsură de un sfert. Glumeam de multe ori, zicându-i că beau în sănătatea ei, a mamei ei. Totul a avut efect: ea este, să zicem, sănătoasă tun, soacra este cât un tanc, iar eu de-acum trebuie numai să gust băutura. Asta e. Cred că mi-am consumat porția de alcool pentru întreaga viață, cum se spune. Nu mai am voie să beau.

- Am înțeles. Dar, de ce bea soția ta?

- Zice că nu se poate abține de la băutura și că își mai varsă amarul în pahar, deoarece eu am o amantă, îmi plac enorm femeile, mai lipsesc de acasă, în plus mă ocup și cu pescuitul.

- Că-ți place pescuitul nu-i rău, te relaxezi. Dar pe unde pescuiești, că nu prea sunt bălți pe aici?

- N-ai înțeles! Eu sunt și pește de noapte, caut fete pentru, mă înțelegi, da?

- M-am dumerit, dar tu ești om însurat de ce nu te liniștești, de ce nu lași femeile în pace?

- Asta este, nici eu nu mă pot abține.

- Of, răi mai sunteți! Totuși, dacă spui că ea bea foarte mult, tu n-ai voie să bei, cum de ai atâtea băuturi de masă?

- Le-am pus, ca tu să ai de ales, să-ți dau din care vrei și am profitat că ea nu-i acasă. „Când soția nu-i acasă, băutura e pe masă”.

O zi de mai

Iată că mi-am lăsat toate interesele, vorba lui Topârceanu, într-o dimineață de sâmbătă, la începutul lui florar și-am părăsit orașul, cu dorința de a ajunge într-o comună nu prea îndepărtată. Plecarea s-a hotărât să se efectueze cu un autoturism, iar ocupanții, patru persoane, dintre care, două doamne și încă un domn, spunând „încă”,

se înțelege că și eu eram domn, sunt și acum precum și-n vecii vecilor, iar persoanele menționate formau două familii, rude apropiate. S-a stabilit locul de întâlnire și ora plecării: în fața blocului unde locuia familia care era proprietara mașinii, la ora șase punct. Sună telefonul: *Alo! Ați plecat?* (Era deja ora șase). Da, am plecat, răspund eu. *Cum ați plecat, că e lumină în bucătărie?* A fost prima minciună pentru ziua aceea. Ei, neavând somn, erau deja în fața blocului nostru, ca să ne scutească de vreo trei, patru sute de metri de mers până la blocul unde locuiau. Plecarea a fost programată, pregătită cu câteva zile înainte. Eu cu respectata, respectabila și respectoasa mea soție, ocupam locurile din spate, nefiind obligați să ne punem centurile de siguranță, mă simțeam mai liber fără acest ham de centură, deși înhămat mă știu de când m-am însurat. Bine mi-a spus un prieten înainte de însurătoare, celibatar convins: *Mă, tu știi la ce te înhami?* De unde aveam să știu?

Plecăm. Aglomerație pe străzile orașului, gropi protejate de cei de la *Mediu*, fiindcă nimeni nu se atinge de ele să le repare, să le astupe, semafoare, claxonări la semafoare, înjurături specifice, greu de reproduș în scris, dar care scot în evidență starea de spirit a celor de la volan. Oameni grăbiți care fac slalom pe trotuare printre mașinile parcate, câini ce vor să sfâșie roțile în mișcare ale autoturismelor, unii dintre ei dându-și viața pentru atingerea acestui scop, cam asta era atmosfera stradală a acestei dimineți. Traseul a fost lung, dar plăcut, răcoare, cer senin, acoperit pe ici pe colo de norii trecutului și de incertitudinea viitorului, vântul nu sufla, decât prin buzunarele mele. În stânga și în dreapta

șoselei asfaltate și cârpite pe ici pe acolo, se aflau terenuri cultivate, dar și necultivate, acestea din urmă se odihnesc până se vor întoarce sătenii plecați să lucreze pământurile din străinătate. Oprim la marginea șoselei să ne minunăm de un izvor cu un debit considerabil, cu apă rece, limpede, nu precum sunt vremurile actuale, izvor venit de sub un dâmb, amintindu-mi de zicerea: *ce bună apă de plăcinte,/ își zise baba lui Arvinte,/ ulei mai trebuie, făină,/ că brânzăiau de la vecină!* Continuăm drumul. Vedem case de tot felul, construite pentru necesitățile familiale, dar și unele peste aceste necesități, având douăzeci de camere, cu multe turnulețe pe care poposesc sau se oblojesc doar ciorile și porumbeii. Am trecut printr-o braniște, în care mulți copaci au ajuns lemn de foc, au ajuns cenușă. Acești tăietori de ocazie vor avea și ei de suferit pe timp de vară, că vorba aceea: *iarna cu securile au tăiat pădurile, vara fac o mutră sumbră că n-au unde sta la umbră.* În sfârșit, ajungem în localitatea de destinație: case țărănești, grădini, magazine cu mărunțișuri, din care nu lipsesc telefoanele mobile utile țăranului aflat la câmp, deoarece: *din vârful de deal azi nu mai strigă, ci procedează în alt chip: când el dorește mămăligă, nevastei sale-i dă un bip.*

Ajungem în ogradă, gazdă ne-a fost o femeie în vârstă, la fel ca toți oamenii din sat, tineretul fiind la muncă în străinătate, de unde vine doar la nunți și înmormântări sau să-și treacă-n cont o moștenire. Stăm la masa plină cu bunătăți țărănești, ciocnim cu câte un pahar de țuică de cazan, care, după cum se zice: *este răul necesar care face poftă de mâncare și de încă un pahar.* După ospățul boieresc

ori popesc, am ieșit în curte, văzând într-o magazie lucruri rare: stative, piuă, vârtelniță, îmblăciu, desfăcător de porumb, râșniță etc. Că de, la țară nu-i ca-n parlament, unde: *ca să ai de ale gurii, trebuie să-ți meargă gura*, aici trebuie să-ți meargă mâna, altfel intri-n gura lumii. Cum se făcuse de acum seara, ne-am întors pe același drum, am numărat din nou copacii, casele și gropile, culmea, au ieșit aceleași valori la numărare, semn că nici o groapă nu a fost astupată. Reveniți acasă i-am spus nevastei: *tare bine e la țară!* La care ea adaugă: *E bine ca vizitator!*

Instantaneu industrial

Era în plină vară, chiar de la prima oră se prezintă, spășit, un salariat, după ce lipsise, nejustificat o lungă perioadă de timp din societatea comercială.

- Să trăiți, domnule șef! Am sosit azi dimineată. Pofțiți certificatul medical!
- Bine ai venit! Ai fost bolnav?
- Da, domnule director! Foarte bolnav!
- Dar, te văd bronzat.
- Am umblat prin soare după doctori și cu soarele acesta puternic de vară... Știți cum e.
- Am înțeles, dar vecinii mi-au spus că ai fost la mare.

- La mare, domnule șef, la cel mai mare doctor! Pe cuvântul meu! M-a costat o avere!

- În mână văd că ai o șepcuță pe care scrie: Amintire - *Mamaia, iulie...*

- A! Săraca mamaia! Sărmana bătrână! De ea e cusută. În fiecare an îmi face câte una. Deja mi-a promis una și pentru anul viitor.

- Dar, ce-i cu pachetul care l-ai pus pe biroul meu?

- A! Da. Puțină cafea turcească. Pentru dumneavoastră. E-o grozăvie! Știți, doctorul mi-a recomandat mișcare. Cât mai multă plimbare. Și-am făcut una. La turci. Numai una. Eu nu-s ca alții, să mă plimb peste tot, prin străinătate.

- Ascultă plimbărețule, am pentru tine o veste mare!

- Mă așteptam, domnule director. Să trăiți! Mă numiți șef de birou! O, ce veste minunată! Nu-i altul mai bun ca mine: atent cu dumneavoastră, vedeți... pachetul de cafea, respectuos, politicos, să trăiți, sunt trup și suflet pentru dumneavoastră, pentru societate, am și visat-o noaptea trecută! Știți, mă refeream la vestea cea mare...

- Decât s-o fi visat, mai bine te apucați de treabă, Ionescule! Și-acum vestea cea mare de care spuneam...

- Mulțumesc din suflet! O să fiu recunoscător și în continuare. Am visat și altceva frumos noaptea trecută: bani, mulți bani. Și horoscopul îmi zice de bine pentru astăzi. Spuneți, domnule director! Merit, sunt harnic, am depus mult suflet! Nu-i așa, domnule patron?

- Așa-i, ar trebui să te odihnești puțin!

- E-adevărat!! Sunt obosit! Am condus mașina toată

noaptea... Vreau să spun, am visat că eram la volan. N-am dormit bine. Somn agitat, știam că trebuia să vin, iar, la serviciu. Știți cum e? Diferență mare între concediul medical și activitatea de aici! Acolo mă culcam când voiam, mă sculam târziu, nimeni nu mă bătea la cap cu fel de fel de nimicuri, de prostii, termene lansate aiurea, ședințe, amenințări cu desfacerea contractului de muncă, ce mai, stresuri în toată regula. Dumneavoastră știți mai bine ca mine.

- Știu, de aceea vreau să te odihnești mai mult. Mult de tot. Îți dau un concediu mare, cu preaviz. Trebuie să-ți cauți de lucru în altă parte. Aici nu mai ai loc. M-am săturat de cei ca tine.

- Cum??! Mă dați afară? Pe mine, eu care am stat douăzeci de ani în unitatea asta, în societatea aceasta?!

- Tocmai de aceea. Ai stat suficient. Acum sunt alții care vor să muncească, nu să stea. Și... ia cafeaua de pe biroul meu, poate o să te trezească.

Premiul al III-lea

MIRELA GRIGORE

Râmnicu Sărat

„Când nevasta nu-i acasă, vinul stă mereu pe masă”

Gheorghe robotea prin curte. Nevastă-sa plecase dis-de-dimineată și îi lăsase multe treburi de făcut. Deși venise de la muncă, nu-i era somn, pentru că mai pusese geană pe geană și pe la serviciu. Nu ca acasă, dar suficient cât să fie odihnit.

Era paznic de noapte la școala din sat. Lucra aici de zece ani, de când nu mai făcea naveta la oraș, iar postul era călduț, chiar dacă salariul de la personalul nedidactic era unul de nimic. Dar avea și avantaje! Fiind bugetar, leafa venea lunar, pe navetă nu mai dădea bani și, ca paznic, nu avea mare lucru de făcut. Dădea roată de două trei ori pe noapte pe după școală, ca nu cumva să mai vină vreun nevoiaș din sat să fure câte ceva din curtea sau din magazia școlii, mai citea, ca să nu-l ia somnul prea devreme și... Se odihnea! Nu-l controla nimeni ca să vadă ce face.

I se întâmplase să aibă parte și de furturi. Ultima oară îi furase lemnele din magazie. Fusese ger mare în noaptea când dispăruseră lemnele, iar directorul l-a crezut atunci când i-a spus că le băgase pe foc. Oricum mai erau puține! Altădată au furat unii gardul școlii, dar n-a fost nici atunci bai. Era putred și căzuze într-o parte mai mult de jumătate din el. Nu picase înspre uliță, ci înspre curtea școlii. Gheorghe a fost surprins când directorul, în loc să se supere pe el, a avut o explozie de bucurie. „Și-așa se împiedicau copiii de el când alergau prin pauze!” i-a zis directorul fericit. „Lasă, Gheorghe, că fac referat la primărie! Acum sigur îmi face altul primarul, pentru că nu-l mai vede pe cel vechi! Doar putregaiul ăsta din fața școlii mai rămăsese. Ce bine că nu mai e!”. Cealaltă jumătate, partea dinspre curtea bisericii, o luase popa și făcuse din ea o punte peste noroiul din curtea lăcașului sfânt, ca să nu-și mai murdărească patrafirul. Fusese potop în ziua cu pricina! Rupere de nori!... Gheorghe, om cu frică de Dumnezeu, își făcea datoria ca orice român care-i bugetar. Azi-noapte fusese liniște și chiar se odihnise. Când a plecat de la școală, a trecut pe la magazin, a luat o sticlă de vin roșu și trei cârnați, apoi a pornit-o spre casă vorbind de unul singur: „Dacă tot nu mă culc și nevastă-mea-i plecată, mă mai dreg și eu, ca să am spor la treburi. Ce bine că am putut să dorm! Încă se mai poate și cu regimu' ăsta nou! Ba eu cred că-i mai bine decât înainte: pleacă un director, când se schimbă culoarea politică, vine altul, postul meu rămâne și nu-l vrea nimeni! Bărbaților din sat le place să doarmă noaptea acasă, să stea cu nevestele și au din ce trăi și fără muncă. Primesc ajutoru'

social. Mie nu-mi mai place de mult timp să stau pe-acasă! Femeia mea nici nu se mai uită la mine! Dar nici eu la ea! În rest, când mă vede, vai de zilele mele!” Devenise un obicei ca să vorbească singur. Asta ca să nu uite și ca să-și mai audă glasul! Norocul lui că nu era nimeni pe uliță. Cu cine să vorbească acasă? Seara nu era el acasă, iar ziua nu prea era nevastă-sa.

Acasă și-a intrat repede în mână și s-a apucat de lucru. A avut spor. Când a ajuns soarele la amiază, ardea totul de năduf, dar a preferat să stea prin curte până termină toată treaba. Într-un târziu a intrat în casă grăbit. Îi era gâtul uscat de sete. „Un vinișor bun face minuni, mai ales dacă e roșu!” și-a zis în gând, apoi s-a mai agitat puțin prin casă, pentru că avea destule de făcut și pe-aici. Înfierbântat, dar plin de mulțumire, s-a apropiat de masă să deguste puțin licoarea : „Fie ce-o fi, beau un pahar, ca să mai prind putere!”. Când să pună mâna pe sticlă, auzi gura vecinului, care striga la gardul din spate:

— Georghe! Gheorgheeee!!!

— Ce-i, vecine?

— Dă-mi și mie sapa ta cu împrumut, pentru că vreau să scap de buruiana din grădină. Vrea să sape și nevastă-mea și eu am rămas doar cu o sapă. La cealaltă i s-a rupt coada! A ieșit, i-a dat sapa, dar vecinul avea un chef de vorbă nebun! Gheorghe, om cu bun simț, îl asculta, dar gândul lui umbla ba la sticla de vin, ba la cârnați. I se făcuse și sete, și foame, pentru că soarele începuse să coboare de pe cer spre apus. Se uita la vecinul care povestea vrute și nevrute. „Nu degeaba îi spune lumea Clănțău!” își zicea în mintea lui

săracul Gheorghe. Dar, tocmai atunci, vecinul o tulise de lângă gard ca ars, pentru că nevastă-sa își pierduse răbdarea și-l striga ca din gură de șarpe.

S-a întors repede în casă. Era groaznic de cald afară. Cu gândul să soarbă o înghițitură de vin și apoi să mănânce, s-a apropiat de masă dar... Vinul parcă se evaporase! Pe pereții sticlei, în lumina soarelui, se vedeau urmele licorii care dispăruse. S-a întors să ia un cârnat din farfurie și... Ia de unde nu-i! Urmele de grăsime rămase l-au făcut să scoată un oftat prelung. I s-au întunecat mințile de furie și a început să se uite prin casă și să-și zică nervos: „S-a întors matracuca acasă! Așa-ți trebuie, Gheorghe, dacă-ai vrut să termini întâi treburile! A stat vinul pe masă aproape toată ziua, cât a lipsit pacostea. De n-ar fi mai venit, ai fi fost un fericit!”

Un strigăt puternic îi întrerupse monologul:

— Unde ești, măăă! Ce-ai făcut toată ziua, cât am lipsit eu? Îți bați joc de vremea asta frumoasă? Mâine a anunțat că plouă. N-ai scos preșurile din bucătărie și nici n-ai spălat vasele. Pune mâna și termină treaba cât mă odihnesc eu, că acu' pleci la școală! Eu sunt cu nervii la pământ! Mi-a făcut capul zob soră-ta, Gicuța! Vorbește cât șapte. Am suportat-o cât am putut, dar, ca să scap, am plecat la verișoară-mea, Marița. Și asta... O netoată! Vorbește într-o noimă, de nu înțelegi nimic, dar măcar mi-a dat ceva să mănânc. Nu ca zgârcita de soră-ta!

În timp ce se întindea în patul din bucătărie, Gheorghe o privea buimac. Îi spusese că vine seara acasă, pentru că soră-sa stă în satul vecin, dar a ajuns mai devreme. Cu ce?

Nu mai are importanță! Pierdut în gândurile lui o aude din nou pe iubita lui soție, Paloma:

— Dacă tot te-ai gândit la mine, de ce dracu' n-ai băgat vinișorul la rece? Nu mi-a picat prea bine! Cârnații au fost buni, dar cam puțini. Du-te și lasă-mă acu'! Vreau să mă odihnesc!

E drept că nu băgase nimic la rece, fiindcă frigiderul era stricat. Vinul!?... N-avea niciun motiv să-l pună la rece. El nu bea nici apa rece, pentru că se deranjează la stomac. Ca să-i treacă supărarea a băut o cană de apă și s-a apucat să termine ce avea de făcut în bucătăria de vară din șopron. Paloma dormea dusă și sforăia ca un urs. Ca să nu o mai audă a dat televizorul la maxim. O știre de senzație i-a atras atenția: „Cazurile de bullying din cuplu au atins cote alarmante! Un bărbat din județul Buzău a fost umilit și agresat de nevastă timp de zece ani. Agresora avea un aer de superioritate în viața de cuplu, își umilea bărbatul și îl exploata fizic. Agresatul va fi în direct la știrile de la ora 18.”

În timp ce spăla vasele, gândul lui Gheorghe nu-i dădea pace: „Ce nenorociri se întâmplă! S-a întors lumea cu susu-n jos! Ce naiba o fi bullying-ul? Să spăl iute vasele și să mătur repede, că poate am noroc să prind și eu știrea înainte să plec la serviciu, ca să nu mor prost!”

Un lucru amânat se rezolvă de la sine

Marinică Ursuzlâc venise la dispensarul medical pentru o consultație, fiindcă se simțea foarte rău. Iarna grea și geroasă făcuse să bântuie gripa, virozele erau în floare, iar la dispensarul din sat se stătea la coadă chiar și pe băncile din curte. N-a fost nevoie să aștepte prea mult, pentru că doctorița, cu o amabilitate cum rar întâlnești, i-a explicat că nu poate să-l consulte pentru că nu are programare, iar sistemul computerizat nu-i permite să-i acceseze fișa, deoarece luna aceasta îi dăduse rețeta compensată pentru bolnavii cronici. L-a rugat să vină totuși peste două zile, cu speranța că va rezolva ceva. Era cardiac de câțiva ani buni și lua rețeta lunar. Bunul Dumnezeu i-a dat însă zile, baba îi trăia și încă se mai bucurau de frumusețile vieții. Fiind unul dintre octogenarii comunei Costești, bătrânețea îi cam dădea de furcă în ultima vreme.

Peste două zile, exact cum îi spusese doamna doctor, Marinică ajunsese la dispensar și, surprinzător, nu era coadă. A bătut la ușă încrezător, a intrat, dar nu era decât asistenta, care i-a explicat că doctorița este în concediu medical pentru că făcuse gripă și va veni abia peste o săptămână. „A picat din picioare, tataie! Suplea și cabinetul de la Costești, și pe cel de la Gherăseni, comuna vecină cu noi! Consulta zilnic și șaizeci de pacienți!” i-a zis asistenta, vădit afectată de

ceea ce se întâmplase cu doctorița. L-a rugat să aștepte, să-l treacă în registru și să vină fix peste șapte zile.

A plecat acasă cu gândul la sărmana femeie care, cât era de doctoriță, nu fusese ocolită de gripă. „De-asta era atât de slăbuță, săraca! Muncea mult! Tânără, tânără, dar gripa asta nu se joacă!” își zise Marinică. În timp ce mergea spre casă, gâfâind de oboseală, se gândea la doctorița lor care era o femeie cu suflet de aur. Se închina și se ruga de sănătatea ei. Ce s-ar fi făcut oamenii fără ea? Unde ar fi mers la doctor, pentru că spitalul e în oraș?!

Timpul s-a scurs repede, iar doamna doctor s-a reîntors la dispensar refăcută complet și dispusă să-și pună toate forțele în slujba celor aflați în suferință. A ieșit pe hol să-și vadă pacienții și s-a oprit mirată lângă o bătrână. Era bunica Maria, soția lui Marinică.

— Dar unde-i tataia? Nu dumneata ai programare, mămăiță!

— Așa e, maică! Nu eu am programarea, dar n-am avut încotro! Picioarele-mi sunt buștean și abia, abia am ajuns până la dumneavoastră. Nu vedeți că nu mă mai ia Dumnezeu la el! Poate acolo n-o mai fi ca pe-aci cu programări la doctor, cu cooo... carduri sau cum naiba le-o mai zice. Marinică a scăpat! Nu-l mai doare nimic, nu mai are nevoie de consult și nici de pastile. Nu-i mai trebuie nici programare! Ce bine că s-a întâmplat să-l amânați! Așa s-au rezolvat toate de la sine. Mai rău de mine, mamă! Eu am venit, doamna doctor, ca să vă spun că s-a dus... A plecat, săracul, la Ceruri și am nevoie de certificatu' ăla de deces, ca să-i fac și eu cum oi putea cele de trebuință. Am înțeles că

fără hârtia asta nu pot să mă mișc! Încurcate mai sunt căile Domnului! Cine a inventat astea, are mintea odihnită, maică! Nu bea apă fiartă pe câmp și nu trăiește din șaptezeci de lei pensie. Omul era mai fericit înainte! Acu', fără hârtii și programări nu poți nici în groapă să te bagi! Noi ca noi! Ne-am trăit traiul, ne-am mâncat mălaiul! Dar voi, mamă, ce-o să vă faceți?!

Doctorița a privit-o cu amărăciune pe Maria și, deși nu a zis nimic, o lacrimă i s-a prelins pe obraz. I-a scris hârtia, apoi s-a ridicat să o însoțească până acasă ca să constate decesul. Au urcat în mașină, iar bătrâna i-a mulțumit pentru gest, apoi a adăugat după un oftat prelung:

— Dacă nu ar fi existat oameni ca dumneavoastră, satul nostru ar fi apus demult, maică! Tradițiile au dispărut, tinerii au plecat peste mări și țări, iar pe cei care ne spun că vor veni alte vremuri și pe-aci, îi vedem la ochi din patru în patru ani! Aș fi mai fericită, dacă nu i-aș mai vedea!

Mersul trenurilor e o mare șansă

Floricele Tase era în gară cu fiul său Ghiocel, care pleca la facultate. Acesta fusese acasă în vacanța de iarnă. Stăteau pe o canapea și așteptau trenul accelerat Suceva–București Nord. Îi anunțase o întârziere de 13 minute. Nu era o veșnicie și tatăl se bucura mult că poate să mai stea puțin de

vorbă cu feciorul lui, pentru că acasă nu prea reușise. Vestea pe care le-o dăduse Ghiocel i-a luat prin surprindere, iar nevastă-sa luase foc și nu-i tăcuse gura cât a stat în vacanță băiatul. Îi anunțase că se căsătorește. La început fu bucurie mare, până când mamă-sa a aflat că viitoarea nevastă fusese un copil abandonat și crescuse la Casa de Copii. N-a mai contat nimic: nici că este o fată bună, nici că-l iubește pe băiat și nici că-i studentă la litere cu bursă de performanță.

„Doamne ferește! Nici să nu te gândești. Noi avem de toate și nu ne lipsește nimic. Nu-mi trebuie o sărăntoacă la ușă, care să-ți toace averea! Le știu eu pe-astea!”, afirmase mamă-sa când a auzit, apoi a făcut un circ... Comentând fel și fel de lucruri negative la adresa ei, fără să fi văzut-o măcar o dată, verdictul final a fost dat la plecarea lui Ghiocel: aceasta nu va călca în casa lor și nu-i va fi niciodată noră.

Floricele a încercat să intervină, dar nu a avut niciun spor. Acum, stând amândoi în gară, tatăl citea mâhnirea pe chipul fiului, iar asta l-a făcut să rupă tăcerea adâncă dintre ei: — Și trenurile astea întârzie tot timpul! Nu poți să mai ai nicio siguranță. Grijană mă-sii! Nu e viscol, nu e ger, dar au găsit motive: o defecțiune la traversele de cale ferată. Așa au anunțat, dar Ghiocel deja accesase știrile de pe Google, ca să verifice dacă zvonurile de pe peron sunt adevărate. Mulți călători afirmă că între Piatra-Nemț și Focșani se furase o bucată de șină din cale ferată.

— Defecțiune, pe naiba! spuse Ghiocel. E adevărat ce spune lumea de pe peron, tată! Chiar s-a furat o traversă și o bucată de șină din cale ferată!

— Lasă, Ghiocel, nu te necăji! Tot răul spre bine! Așa putem să mai stăm și noi de vorbă, pentru că acasă n-am avut nici loc și nici vreme. De gura Saftei! Podoaba mea de-o viață... Mămă-ta! Să-mi fie cu iertare, dar mi-a scăpat, dragul tatei! Ai să vezi că viața s-ar putea să îți ofere surprize! Multe femei se transformă din mielușele în pantere! Părerea mea este că trebuie să fii realist și să privești problema detașat. Eu nu știu ce relație ai tu cu fata asta, dar știu un lucru: orice om în viață, când ia o asemenea decizie, trebuie să facă ochii cât cepele! Căsătoria nu e pentru o zi sau pentru o noapte. Este pentru o viață! Nu poți schimba nevestele ca pe ciorapi. Apoi, vorba aia: „trebuie să trageți amândoi la o căruță, nu să dai ca prostul cu oiștea-n gard”. Nu-i bine ca unul să tragă în „hăis” și altul în „cea”!

— Tocmai de-asta, tată! Eu am luat deja decizia. Nimic nu mă poate întoarce! O iubesc pe fata asta și ea mă iubește pe mine...

Dispeceratul gării îi întrerupse pe cei doi cu vestea că întârzierea se prelungește la 113 minute!

— Nu-i bai, dragul tatiei! Eu chiar îmi doream să se întâmple o minune, ca să fim doar noi. Ca-ntr-o bărbăți! Nu credeam că tocmai „Mersul trenurilor” ne va da o așa mare șansă. Să ne bucurăm! După ce vei pleca tu, mă voi întoarce tot acasă și știu ce va fi. Mă așteaptă vremuri grele cu Safta mea! Nu că ar fi fost altă dată mai bune, dar m-am cam săturat de ele!

îi spuse Floricel cu un aer glumeț, ca să-l facă să râdă pe Ghiocel.

Acesta, în schimb, nu schiță decât un zâmbet forțat, dublat de o mâhnire profundă. Floricel continuă pe același ton glumeț:

— Dragul meu, nu trebuie să te iei după gura nimănu! Eu sunt Stan Pățitul. Am luat-o pe mamă-ta cu avere, pentru că răposatul de tata – Dumnezeu să-l odihnească ! – a vrut să nu duc lipsă de nimic în viață. Și n-am dus lipsă de mai nimic. Am avut de toate, numai că mi-au lipsit liniștea și împăcarea. Dar cine mai dă doi bani pe ele în ziua de azi!? Avera e avere, plăcerea e plăcere! Dacă o luam de nevastă pe Ileana lu' Haiducu, nevasta primarului, pentru că ea a fost cea care mi-a făcut tinerețele frumoase, eram fericit, dar nu te mai aveam pe tine și... Așa că-i iert mă-tii toate păcatele de-o viață!

Cei doi s-au aventurat în discuții, iar timpul a trecut repede. Anunțul dispecerului despre sosirea trenului l-a făcut pe Floricel să exclame:

— Pasca mă-sii de tren! Când am fost cu mă-ta la Suceava la soră-sa iarna trecută de Revelion și-a mărit întârzierea în trei rânduri. În total 180 de minute! Dar, lasă! A fost bine și așa. Eu te susțin, dragul tatii, pentru că vreau să fii fericit! Alegerea îți aparține doar ție. În privința Saftei, nu-ți face probleme, pentru că, de data asta, cu riscul de a mă da afară din casă, pun piciorul în prag!

Firicel și-a luat rămas bun de la fecior și a pornit-o spre casă hotărât să-i facă față Saftei și să o convingă cu orice preț să lase băiatul în pace. În sinea lui, tot drumul spre casă, se

gândea cu neliniște la consecințe, zicându-și când și când: „Dar dacă chiar mă dă afară din casă?! Dacă mă dă, mă dă!” Își revine rapid însă, zărind-o pe Safta în poartă, care șuiera ca trenul pe linie. Supărată rău, pentru că Firicel a întârziat atât de mult l-a luat la ceartă din poartă. Bietul de el se străduia să-i spună despre cele întâmplate pe peron, dar abia putea să mai silabisească printre vorbele ei câte un „da” sau un „nu”.

Într-un târziu, după ce a încercat să susțină cauza lui Ghiocel, Safta a început un adevărat război cu Firicel. Suduia, blesteama, se închina, sub tirurile de cuvinte, de ziceai că trage cu artileria grea! Firicel tăcea și... suporta! S-a luminat mai spre seară, găsind răspunsul la frământările pe care le avusese tot drumul făcut de la gară spre casă:

„Din ce văd eu și din câte o cunosc pe Safta nu mă dă afară. Nu cred că se va îndura vreodată să-mi facă binele ăsta!”

Mențiune

RODICA CALOTĂ **Târgu-Jiu**

Masa cu cinci picioare

Cei doi buni prieteni și vecini urcau sau coborau, după caz, de la unul la altul, fără opreliști, fără bătăi la ușă sau alte avertismente, în afară de cele trei bătăi în perete, într-un anume colț știut doar de ei, semn că nevasta celui care era însurat - fiindcă unul era holtei – plecase de acasă și era musai să profite de timp, ca să mai vadă și ei un meci cu garnitură, că de alea pe sec erau sătui. Așa s-a întâmplat că, știindu-și nevasta plecată la coafor, de fapt hair-stylist, că frizerița Natalia care ne tunde pe amândoi a zburat în țările calde, ne-a lăsat pe mâna unui bărzoi, care clămpănește tot felul de prostii de-ale lui, de nici nu-ți vine să te mai tunzi, iar prețul, aoleu, zici că te operezi de prostată, ieși de-acolo anesteziat pentru o jumătate de an. Aici pierdea nevasta lui cel puțin patru ore, că nu era doar coaforul, ci și masajul

facial, și pensatul, și epilatul, și alte drăcovenii femeiești, cum le numeau bărbații, fericiți că ei nu trebuie să treacă prin asemenea cazne inutile și costisitoare, Sandu a transmis imediat impulsul prietenului său, deschizând și ușa, pe care o închisese Miți, învârtind cheia de două ori în broască, să fie sigură că nu va intra cineva, ca din întâmplare, în cuibușorul ei, să i-l jefuiască, în timp ce Sănducu joacă fotbal pe telefon....Dar, pe ușa deschisă, după ce bătuse imperceptibil secretara Anastasia, adică mai mult o gădilase, bineînțeles după ce s-a convins că a plecat Scorpia, doar era să dea nas în nas cu ea la un *second-hand* de vizavi, s-a infiltrat în sufrageria lui Sandu, ce mai Sandu, un adevărat Sandocan pe vremuri, când trebuia să se lupte cu leii din chenzină, s-o împrumute și pe ea, chipurile să-și plătească factura la curent. Aiurea, era debransată demult, cei care treceau mai des pe la ea știau care era subterfugiul: nu se putea lăsa de fumat și, cum țigara fără coniac, după cum repeta ea, rahat fără lingură, la ea găseai tot tacâmul. De la un timp însă leneșii din cartier nu mai veneau să vadă meciul la ea, să i se mai dreagă și ei bugetul, ci rămâneau fiecare în *cloaca* lui, cu *matracuca* lui, iar ea bolea și se înăcrea singură, până mai prindea câte una plecată, să își mai recupereze din pagubă. Nasty, pe scurt, cum o strigau în vremurile ei de glorie, puse pe masă achizițiile austere și se alătură echipajului de doi naufragiați online, că între timp venise și Hârciogul de Fane, de la doi, poreclit așa fiindcă avea mereu ceva de mestecat și în gură, și în buzunare, care semănau mai mult a desagi: covrigi, alune, saieuri, niciodată nu se odihneau și ele, drept care, uneori, cedând sub

presiune, lăsau să cadă firimituri din ceea ce transporta, bucuria șobolanilor și a gândacilor de pe scară, care-l căutau, să-i mulțumească, până-n apartament. De aceea, când mai suna la câte o ușă, era identificat pe vizor, auzai un răcnet cinstit de gospodină:-Adă paleta aia, e Hârciogul la ușă, or fi șobolanii cu el!

Acum jucau toți trei, atât de absorbiți de câte un penalti sau o pasă proastă, încât dacă ar fi luat ceva foc, nici n-ar fi observat, ar fi jucat mai departe prin intemperii, ca niște profesioniști, numai să nu piardă o ocazie de a înscrie, că mai mare nenorocire nici că se putea...

Așa i-a surprins cheia Scorpiei în ușă, pe care nici n-ar fi auzit-o, dacă Fifî, cățelușa, n-ar fi zgâriat și schelălăit, simțind întoarcerea stăpânei.

- Repede sub masă, răcni Sandocanul din el, amândoi, toți trei, de fapt, zise el butonând în continuu, împingându-i pe cei doi, de-a valma, peste sticle goale și papuci de casă, care-i produsese Nastasiei un soi de tuse convulsivă, iar Hârciogului, pagube considerabile de nutreț gata masticat.

- Vezi ce are masa noastră, de tușește! Și ce tot cauți acolo, ieși odată la lumină, să-mi spui dacă mă avantajează bordura asta somon pe care mi-am făcut-o!

- Eu tușesc, mai ales când mă aplec, să-mi iau...să-mi dau papucii. Dar de când faci tu, borduri, Miți? Și de ce le aduci acasă, vrei să ne ia DNA-ul la rost?

- Vorbești să nu adormi, eu mă refeream la stil, la gusturi, nu la...dar ce se întâmplă acolo, ai prins vreun șobolan? Aoleu, sex în trei, scoate-o pe dezvățata aia de-acolo, că mie nu-mi acorzi nicio importanță! Și cu Hârciogul, ce-i la noi în casă,

ți-am interzis să-l primești, că-i plin de rozătoare, de ne rod toată agoniseala! Dar cu tabletele, telefoanele, ce aveți acolo, ce faceți?

- Uf, coană Miți, se zbârli Hârciogul, pentru prima dată cu gura goală, era cât pe-aici să marchez, de ce-a trebuit să pierd și ultima șansă?

- Nici eu nu m-am putut concentra, scârțâi cu vocea ei ruginită, Anastasia, dar eram cât pe-aici...

- Lasă că am marcat eu, dar n-am putut să mă bucur, că se prăbușea masa, am uitat că are un picior rupt și, în locul lui, am stat eu.

- Ferească Dumnezeu, ieși Miți trântind ușa, credeam că ești pe cale să te vindeci, că ți-a revenit apetitul, când acolo, niște irecuperabili toți, mă duc la hair-stylist, să-mi dea jos bordura, așa să știi, strigă ea, coborând scările în trombe, de parcă s-ar fi dat alarmă de cutremur!

- Ei, sticliră ochii proaspătului emancipat de sub tutela destinului, hai să serbăm victoria, chiar dacă e a mea, că, dacă se prăbușește masa, se sparg sticlele și mai sunt și pline!

Alternativa

Vizită, schița lui Caragiale, e o nuanță vagă, inocentă a dezastrului pe care îl produci astăzi, aventurându-te într-o vizită la copiii prietenilor sau cunoscuților, că, de ai superiorilor, nici n-ar trebui să mai amintim.

Așa am mers, de pildă, la tezaurul colegei Milița, o cârnă cu ochi albaștri tulburi, străjuți de gene lungi și întoarse, ca și firea ei întortocheată, tolerată, dacă nu cumva cultivată de părinții care o adoră, mai ales mama, care e în stare să anuleze zborul spre Dubai, dacă i-a căzut odraslei acadeaua, să aibă timp să-i procure încă o duzină, să nu sufere micuța că au alții ceea ce ea nu are sau nu mai are...

M-am străduit să aleg un cadou care, ce-i drept, m-a cam usturat la buzunar, sfătuit de un specialist în jucării cool, l-am tăvălit printr-un ambalaj stropit cu fatidicele cristale Swarovski, am ieșit din magazin cu o relativă satisfacție, că voi reuși să captez atenția, măcar pentru câteva minute, a micuței bestii răsfățate.

Am bătut la ușă, folosind placa de metal aurit pe care era încrustat numele familiei, am așteptat politicos, preț de două minute, după care am repetat operațiunea. Ajunsă prima, colega mea, cu o hărmălaie de bigudiuri pe cap, poftindu-mă înăuntru, avea o mână pe uscătorul de păr și cealaltă mână pe zgâția care târa bișonul, la fel de plin de funde, panglici, agrafe și alte accesorii, într-un vacarm de replici, scâncete,

lătrături, încât, speriat de perspectiva celor zece minute pe care trebuia să le petrec în acel infern, eram cât pe-aci să fug pe scări, dacă a treia mână a colegei mele nu m-ar fi antrenat în *vestibul*. Era mâna de ajutor dată de mama ei, obișnuită cu reacția vizitatorilor temerari, așa că m-am resemnat și m-am conformat, așteptând urmarea nesăbuitei mele alegeri.

Am întins florile Miliței, neștiind că mama ei locuiește cu ea, drept care o senzație inconfortabilă a pus îndată stăpânire pe buna mea dispoziție făurită cu atâta sânge, înainte de a parveni la fastuoasa locuință a acestor trei grații, de vârste diferite.

- Flori pentru Bobitza nu erau? auzii șiragul sonor de silabe ce mi se adresau, din cel mai îmbufnat botic pe care am avut vreodată privilegiul să-l observ.

- Draga mea, spuse Milița, mângâindu-i bărbia obraznică, cățeilor nu li aduc flori, ei primesc alte daruri...

- Ce fel de daruri, nu cedează micuța cârcotașă, de ce nu i-a adus un ursuleț de pluș sau un jeleu?

Atunci am găsit de cuviință să diminuez aversiunea întinzând cadoul micii gorgone, doar-doar s-o mai risipi întunericul care mă învăluia!

-Ce mi-ai adus, jocuri ? Bleah, sunt expirate! Din astea au și copiii vecinilor, și doi fraieri de la grădiniță! „Cancer!”

Am simțit o ură magnifică și ineluctabilă crescând în mine, copilul de odinioară care n-a primit decât o lingură de lemn, pictată în chip de păpușă care închipuia un dansator popular, și, în același timp, regretul că nu am investit acea sumă considerabilă în alimente pentru copiii săraci din cartier,

deși acest cartier nu are prea mulți săraci, ca să nu-i indispună pe acești trântori care au tot ce-și doresc, ba chiar mai mult.

- Îmi cer scuze, îngăimam eu, surprins de această slăbiciune pe care o descopeream instant, altă dată o să știu cum să procedez!

- Nu face nimic, răspuse Milița, cu mare amabilitate, vezi, la noi se cere foarte multă perspicacitate, pentru că, la standardul nostru de viață, modestia ar fi mai gravă decât cancerul, *apropos* de ce spunea micuța, deci vezi și tu cum stau treburile în lumea bună, nu e ușor deloc să formezi generația de mâine, mai ales când ai de-a face cu o inteligență ca a ei! Iar, după ce slobozi un clinchet de râs auriu, îmi comandă, la bucătărie, o cafea cu rom sau whisky, fiindcă am încuviințat la ambele oferte.

Conversând pe limba snobilor, auzii din nou bătăi în ușă, care se deschise până la perete, ca să intre un cocoloș de om încărcat de flori: pentru mama, pentru mamița, pentru prietenele ei care vor veni fix la cinci, să bea cocteil cu mamița, inclusiv pentru cățelușă, care era și ea o personalitate în superba familie umano-canină, plus alte atenții care urmau să fie aduse, fiindcă ar fi fost imposibil să adune atâta bagaj într-un singur transport. Așa că micuța avea să fie teribil de ocupată cu distrugerea darurilor ce veneau pe bandă, iar mama ei foarte solicitată cu supravegherea protagonistei, să nu care cumva să se atașeze de ceva sau de cineva, că asta ar fi cea mai mare greșală, „cancer”, cum se spune, în această familie, unui lucru

nedorit. Era destul de îngrijorătoare scurta bucurie a fetei, când auzea tropăitul victimei copleșite de flori, ca un cavou, pentru că abia aștepta să-l snopească în bătaie cu buchetul care-i cădea din încărcătură, la intrare.

Am înghițit cu noduri ceea ce apucasem să sorb din ceașcă, nu cred că Socrate a simțit cucuta mai amară ca amalgamul îngurgitat de mine, m-am ridicat ca un cățel care face sluj și, în baza scuzelor bolborosite că am o invitație la teatru, am zbughit-o ca un maidanez care surprinde porțița adăpostului deschisă, direct în sărăcia străzii eliberatoare, fără gândul de a mă reîntoarce vreodată.

Nu m-a părăsit niciodată curiozitatea, dar nici n-aș accepta cu ușurință un răspuns la întrebarea care mi s-a înșurubat în creier: Ce-l trimitea pe acest nefericit într-un război în care îi era menit să fie doar pagubă colaterală? Cu siguranță era sărac cu duhul, altfel, cu prodigioasa batjocură la care se supunea, ar fi rezolvat orice problemă, cu orice creatură mai mult sau mai puțin umană, fără atâta umilință.

Am aflat, mult mai târziu, că bietul vizitator era paznic la un cimitir, unde îl angajase Milița, că tot ce scăpa de la pavoazarea Bobitzei era revândut de florăreasa din colț, căreia tot Milița îi obținuse licența și n-am mai vrut să știu nimic din ceea ce sporea evidența: Cancer!

Nikivirusul

S-au regăsit, în sfârșit, după îndelungate despărțiri, deliberări, tergiversări, mesaje în- sau descurajatoare, insulte, amenințări din partea posibililor socri, bășcălia unora dintre vechii prieteni, mai degrabă pseudoprieteni, dar, tot ce mai contează acum e că filonul acela subțire de atracție fizică, la unul, financiară, la celălalt, nu a secat complet și ei vor avea grijă să-i adâncească albia.

-Geo, zise Niki, ale cărei buze nu mai rostiseră demult acest prenume, hai să bem undeva o ciocolată fierbinte, fiindcă simt un gădilat suspect la corzile vocale și nu vreau să petrec acest concediu, fie el și prelungit sau definitiv cum insinuezi tu, răcită.

Și-au consumat fiecare lichidul maroniu, cu bogat conținut caloric, pe care l-a achitat Geo, au zâmbit de jur-împrejur, unui spațiu care nu duce lipsă de curioși, apoi au plecat, hotărâți să rezolve cumva problema care aștepta soluționarea. La volan, Geo se simțea în elementul lui, de vreo câteva luni era taximetrist și nu se putea plânge că nu-i merge bine, dar ochii trădau o iritabilitate pe care nu reușea să o camufleze, mai ales dacă era depășit sau claxonat în trafic.

- Sunt cam obosit, spuse Geo, dezvelindu-și caninii care o cuceriseră pe Niki, de la prima lui tentativă, n-am dormit deloc azi-noapte, m-am luptat cu inamicul...

- Cu gândurile, vrei să spui, clarifică ea, zâmbind cu subînțeleles.
- Cu gândurile mă războiesc întruna, dar, de această dată, m-am luptat de-adevăratelea.
- Geo, mă sperii, ai așa mari dușmani și nu mi-ai spus nimic, trebuie anunțată poliția!
- De ce ar fi poliția mai pricepută la acest tip de animal, cel mai afurisit de pe fața pământului?
- Vai de mine, că doar n-ai fi fost atacat de vreun rinocer sau jaguar?
- Mai rău, luciră din nou colții lui Geo, văzând ochii mari ai superbeii lui partener de dialog, mai ales că e atât de mic!
- Cum? Păi, dacă-i așa mic, cum de te-a vlăguit, de nu mai vezi nici drumul?
- Bine zis, vlăguit. Perseverența e trăsătura lui de caracter, orice ai face, găsește calea să-ți sugă sângele!
- Lasă-mă, Geo, cu poveștile tâmpite cu vampiri sau lipitori, ce vei fi vrând să spui, că nu stai de vorbă cu un copil sau cu un retardat, spune ce ai de spus și terminăm bâlciul, n-ar fi mai cinstit să spui că ai petrecut o noapte cu Feli, o felină agățată în club și aș înțelege, decât să mă agasezi cu toate invențiile astea stupide?
- Ești pe-aproape, zise Geo, sporindu-i confuzia, dar felina nu e din club, e de pe străzi, și n-am făcut altceva decât să o scot din colții unui câine. Aș fi vrut să o duc undeva la adăpost, dar era atât de speriată, încât mi-a scăpat și n-am mai găsit-o, am fluierat mult și bine prin boscheți, nu mi-a răspuns, dar, acasă, fiindcă mi-a lăsat amintire ceva din ce avea și ea, poftim, pișcăturile! Să mai spui că răul e direct

proporțional cu dimensiunile lui, când, uite ce-ți poate face un purice!

Niki făcu niște strâmbături adorabile, după care se repezi la gâtul lui, să simuleze vampirul ce-i suge sângele și-l pocni duios cu mâinile, cu poșeta, cu jacheta, cu tot ce se nimerea, încât Geo fu nevoit să oprească și să stingă conflictul, înainte de a fi părtaș sau chiar autorul vreunei tragedii.

La câteva zile, de la venirea adoratei, lui Geo i se cam împăienjneau ochii, avea amețeli, respirație șuierătoare și transpira. S-a dus la un control, crezând că o fi răcit, de la aerul condiționat sau, cine știe, de la diferențele de temperatură, pe care nu știi cum să le mai domesticești...

- Dar cine v-a încolțit așa, nu cumva ați fost la vânătoare de vulpi și...

- Nu, domnule, am salvat o pisică din gura unor dulăi și am rămas cu...

- Și Coronavirusul, tot ea vi l-a dat?

Niki s-a prezentat și ea la analize, că tot strănuta din fiece, dar nu avea decât o alergie, cum au toți cei născuți și crescuți în marile orașe. Virusul fusese preluat din teancurile de valută, aduse de Niki, să înceapă cu Geo vreo afacere, după ce, în prealabil, avea să-și ridice o vilă, pe locul fostului cuib de nebunii. Deocamdată, din precauție, se priveau de pe balcoanele închise ale apartamentelor în care crescuseră, până să-și dorească o casă a lor și o afacere, pe care să o dezvolte la infinit. Pe Geo îl aștepta acum izoleta, să fie transportat la clinică, sub privirile microscopice ale unei feline:

-Și eu, care credeam că mai mic și mai pervers decât un purice nu poate fi nimic, uite că un virus e și mai mic, invizibil chiar, și mai pervers. Cine știe dacă-l va putea învinge?!

Premii speciale

Premiul juriului pentru Epigramă

MIHAI HAIVAS
Iași

Măsura tardivă a României

Aveam un aur fin, curat,
Și tristă-i azi a noastră soartă,
Căci lacăt greu am pus pe poartă,
Dar după ce ni l-au furat!

Nepăsare „mioritică”

În munți, lipsindu-le mult aur,
Au înghițit românii hapul,
Că n-au distrus - tăindu-i capul -
Al exploatărilor balaur!

**Premiul Casei de Cultură a
Sindicatelor Alba Iulia
Pentru proză**

**PETRU IOAN GÂRDA
Cluj-Napoca**

Mister

Domnul Vințeler, vecinul meu, militar pensionat devreme, e un bărbat zdravăn și vesel, așa, ca la 60 de ani, mereu roșu în obraji, cu părul alb, sprâncene negre și cu un grad de strabism care variază în funcție de vreme, de perioada zilei și de alți factori subiectivi și obiectivi. Uneori e atât de ciocuș, încât ai impresia că, din moment în moment, ochiul drept va lua locul ochiului stâng și viceversa. Te și întrebi cum naiba a fost omul ăsta militar de carieră! Că dacă-l pui să tragă, nu nimerește un elefant de la un metru! Așa credeam eu, dar l-am întrebat odată și mi-a spus că a fost trăgător de elită. Zicea că-și cunoștea cu precizie gradul de strabism și calcula unde trebuie să ochească. De exemplu, ochea la 5,31 m distanță de ținta sa pentru a o nimeri. Presupun că glumea.

Doamna Vințeler, Vinica Vințeler, ceva mai tânără și destul de arătoasă încă, lucrează la o multinațională.

Locuiesc la curte într-un cartier mărginaș al orașului, având o grădină destul de mare, în care au plantat, printre altele, viță de vie. Din via asta fac, anual, cam 100 de litri de vin bun, să aibă pentru sărbători, pentru pomeniri, pentru musafiri, că ei nu prea beau... De fapt, ea mai bea câte un păhărel, dar domnul Vințeler nu se atinge de băutură! Peste iarnă țin vinul într-un butoi, în pivniță și chiar dacă e lucru hotărât că nu umblă la el înainte de Crăciun, nenea Vinicius verifică din când în când nivelul cu un furtun folosit și la tras, pe care-l bagă prin orificiul de sus, după ce bate cepul de două trei ori cu ciocanul dintr-o parte și din cealaltă, să iasă mai ușor. Se pare că o bănuiește pe tanti Vinica de hoție cu premeditare...

După ce face verificarea de rutină, se întoarce vesel, roșu și și bine dispus, mai ciocuș ca de obicei și trage un somn bun, că vreme are, slavă Domnului!

Așa se scurgeau zilele și în iarna aceasta până în una de-nceput de decembrie, când, întorcându-se tanti Vinica de la serviciu, îl găsi pe nenea Vinicius în fotoliu, privind fix înainte, de fapt nu, cu ochiul din stânga privind fix spre dreapta, iar cu cel din dreapta fix spre stânga. Ce s-o mai lungim, atinsese gradul maxim de ciocușenie!

- Ce faci? - îl întreabă tanti Vinica. Dar domnul Vințeler rămase mut și țeapăn.

- Vai de mine, ce-ai pățit, omule?

Îl scutură de câteva ori, apoi căută înfrigurată telefonul și sună la 112.

În scurtă vreme, salvarea veni și nenea Vinicius fu încărcat rapid și dus la urgență.

Peste câteva minute, sosi și tanti Vinica, încă speriată și cumplit de îngrijorată!

- Ce are, domnu' doctor? E grav?

- Doamnă, soțul dumneavoastră e în comă alcoolică!

- Da de unde! Soțul meu nu pune picătură de vin în gură! Cu atât mai puțin băuturi tari!

- Mă învățați meserie, doamnă? Mai bine l-ați fi supravegheat, să nu-l lăsați să ajungă în halul ăsta. O să scape, mergeți liniștită acasă, dar altădată...

Cu o vagă bănuială, coborî tanti Vințelul în beci și scoase cepul butoiului. După cum suna, nu era a bună. Băgă furtunul în poziție verticală și când îl scoase, mai, mai să leșine: era ud pe maximum o jumătate de centimetru!

Până când nenea Vinicius își va reveni, rămâne un mister de ce și când acest abstinent convins a început să se dedulcească la butoiul cu vin.

Există nervi

Bună ziua! Nu vă supărați...

Bună ziua! Nu mă supăr, de ce să mă supăr?

Vedeți, sunteți gata supărat!

Ți se năzare! Ce vrei, de fapt, mă?

Nu mă luați cu mă, că eu v-am vorbit frumos!

Cum vrei să te iau, dacă ești obraznic? Și nesimțit!

Treaba dumitale că vorbești așa. Eu sunt binecrescut și așa voi rămâne.

Și ce mă interesează pe mine dacă ești prost cresut sau binecrescut? Te-am chemat eu? Te-am întrebat ceva? Ți-am cerut ceva?

Da' eu v-am cerut ceva?

Te-ai băgat în vorbă, fără să te-ntrebe nimeni nimic. Ia, dispari și lasă-mă în pace!

Bine, domnule, mă duc, nicio problemă.

Sigur, te duci, acum după ce mi-ai stricat ziua! Măcar spune ce mama dracului vrei de la mine.

Nu vă mai spun nimic. Oricum e târziu.

Cum adică, e târziu?

Voiam să vă spun că focul pe care l-ați făcut în grădină se apropie periculos de șură. Între timp, șura s-a aprins și e cuprinsă toată de flăcări. O zi bună!

0-0

Sâmbătă, ora amiezei.

La bufetul din centrul satului, câțiva mușterii obișnuiți, cu câte 100 de votcă sau cu o halbă de bere în față, se uită la televizorul fixat în perete, la un meci de fotbal. Printre ei, Stelică, fost militar, pensionat colonel la 50 de ani și Dinu, fost polițist, pensionat și el la 45 de ani, foști colegi de școală generală și prieteni, până la proba contrarie.

-Hai Steaua! - zice Stelică, într-un moment în care echipa favorită era în atac.

-Hai Dinamo! - răspunde Dinu.

Stelică se uită lung înspre Dinu și i se adresează cu suveran dispreț:

-Mă, dinamoviștii, ciocu mic, nu vedeți unde sunteți în clasament?

-Da, mă, suntem la coadă, dar jucăm cinstit, nu cumpărăm arbitrii, ca voi!

-Ce arbitri am cumpărat, mă? Ce arbitri? Fii atent că te dau în judecată și dacă n-aduci dovezi, rămâi în fundu' gol!

-Ce dovezi să-ți aduc? Scriu ziarele, să-ți aduc ziare?

-Bă, ziarele-s una, realitatea e alta. Tu crezi tot ce vezi în presă? Zi, ce arbitri mă, că-ți dau una de te ia mama dracului!

-Dai în mine, mă? Păi nu înfunzi pușcăria a doua zi? Unde te crezi, mă? În ce vreme te crezi? Crezi că e ca la Revoluție, când voi, armata, ați tras în popor?

-Și aici te bazezi pe ziare? Să știi că ești cam obraznic. Te crezi pe vremea lui Ceaușescu, când băteați oamenii cu pulanu', fără să dați socoteală nimănui?

-Da, mă, băteam și dacă te mai iei de Dinamo te bat și pe tine, acum! Crezi că mi-e frică?

-Hai dă, mă, dă, dacă vrei să ajungi sub masa aia!

-Hai CFR! - se aude dintr-un colț întunecat al bufetului.

În acel moment, Stelică și Dinu se îndreaptă furioși spre neinspiratul CFR-ist, îl iau de câte-o mână și-l aruncă afară din bufet. Apoi se întorc fiecare la masa lui, și-și dau peste cap paharul cu votcă.

Între timp, meciul se terminase egal: 0-0.

Premiul Clubului Umoriștilor „Eugen Handelsmann” Alba Iulia

Claudiu Nicolae Șimonați
Geoagiu

Istoria unui obicei

Prințesa Cecilia Băroi von Zăvoi se așeză sfioasă pe genunchii tatălui ei și-i șopti la ureche cu o voce sugrumată de emoție:

- Tăticule, îmi vine să mă mărit!

Împăratul simți un junghi în inimă și fu nevoit să ia o doză dublă de votcă.

- Cecilio, zise el după ce-și mai reveni din șoc, am observat eu că nu-ți mai stau bine ochii-n cap, dar mă bucură enorm dorința ta firească de a deveni femeie. Spune-mi, rogu-te, cine e alesul inimii tale?

- Păi, cum să-ți spun...să nu crezi cumva că am de gând să-l iau de bărbat pe individul care m-a violat fără menajamente săptămâna trecută, profitând – se pare – de curiozitatea mea de fecioară. Nu, nici gând! Eu zic să invităm la palat cât mai mulți bărbați, ca să am de unde alege.

- Fetițo, raționamentul tău pare a fi de un pragmatism irefutabil și presimt că o să ai parte de un voinic bogat și frumos, care o să te facă fericită din când în când. Până una-alta, tu poartă-te ca o fată mare, chiar dacă ești puțin gravidă. Și să-ți pui neapărat puțin busuioc între țâțe și un plasture pe herpesul ăla de la gură că te urâțește și mai tare.

- Să-mi pun un plasture și pe urciorul de la ochiul stâng?

- Toanto, vrei să arăți ca un pirat? Ochiul stâng îl acoperi cu o șuviță de păr. Și te îmbraci decent, nu ca traseistele!

Împăratul puse aici punct discuției cu odorul său și dădu sfoară-n țară că are de măritat o fată căreia îi dă ca zestre lenjerie intimă din import.

Auzind una ca asta, la ușa neprihănitei Cecilia au dat năvală o mulțime de flăcăi vânoși, dornici să pună mâna pe zestrea prințesei. Însă toți miroseau a borhot și aveau unele lipsuri anatomice datorate nerespectării normelor de protecția muncii. Cum să-și dea împăratul mândrețea de fată după asemenea indivizi?! Prințesa și-a păstrat însă sângele fierbinte și a zis cu înțelepciunea celor trecuți prin viață:

- Taată! Ce contează că le lipsește o mână, un picior sau un ochi? Important e să aibă...

Nu știm ce trebuia să aibă претенdenții la mâna prințesei, ultimul cuvânt al acesteia fiind rostit în șoaptă la urechea împăratului. Știm însă că din acel moment peșitorii n-au mai fost primiți decât despuiți de nădragi și de izmene.

...și de atunci, dragi copii, s-a împământenit obiceiul ca, înainte de a ajunge în fața Altarului, fetele noastre să purceadă la o anumită verificare a viitorilor soți.

Creația

La început tabloul nu avea pânză și ramă nu exista. Harul divin plutea însă peste bascul pictorului naiv Dumitru Silvoiață.

Și Dumitru a zis: „Saveta, adu-mi din dormitor un cearceaf care nu e putred și de după coteț niște lațuri fără noduri și fără cuie ruginite, că vreau să pun de o lucrare monumentală”. Saveta a executat comanda în pas alergător. Nori negri pluteau peste cocoașa ei și luminătorul cel mare încă nu strălucea în viața Savetei.

Și Dumitru a zis: „Văd pe cearceaf niște A.D.N-uri străine de trupul meu. Te-ai înfruptat din pomul vecinului, femeie nerușinată! Te blestem să te doară burta în fiecare lună!” Și așa a fost.

Astfel a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.

Și Dumitru a zis: „Să fie munți pe toată înălțimea pânzei, o cabană pe toată lățimea și o mare întindere de apă glaciară să despartă munții de cabană.” Și așa a fost.

Și Dumitru a numit munții „Retezat”, cabana „Pietrele” și apa „Zănoaga” și toate astea împreună, Dumitru le-a numit „Integrarea României în U.E.”.

Astfel a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua.

Și Dumitru a zis: „Cabana nu mi-a ieșit din bârne cum am vrut inițial, arată rustic ca o casă din chirpici, se cere deci să fac lângă ea niște rațe și o nană care le hrănește”. Dumitru a văzut apoi că ideea lui n-a fost rea.

Astfel a fost seară și a fost dimineață: ziua a treia.

Și Dumitru a zis: „rațele nu văd cele 6,5 hectare ale lacului „Zănoaga” din cauza cabanei, trebuie deci s-o demolez”. Și Dumitru a făcut ce a zis, dar a văzut atunci că apa rece din lac îi curge pe picioare, vopselele fiind de proastă calitate. Și Dumitru a înălțat atunci malul de jos al lacului glaciari cu vreo cinci roabe de nisip, pe care l-a fixat cu o duzină de palmieri, conform doctrinei social-democrate. Și Agathon a văzut ce lucru bun a făcut.

Astfel a fost seară și a fost dimineață: ziua a patra.

Și Dumitru a zis: „Nana mea seamănă la țâțe cu Pamela Anderson, trebuie s-o dezbrac de hainele de țărancă fără pregătire și s-o îmbrac într-un costum de baie mulat pe trup”. Și Dumitru a observat atunci că în această variantă rațele nu-și mai justifică prezența, așa că le-a îngropat sub palmieri, munții i-a ras de pe tablou fiindcă ecranau soarele, a umplut lacul „Zănoaga” cu valuri înspumate după modelul celor din Marea Neagră românească, pe Pamela Anderson a pus-o pe spate fără costum de baie și în final și-a intitulat tabloul: „Litoralul pentru toți”.

Astfel a fost seară și a fost dimineață: ziua a cincea.

Și Dumitru a zis: „Io nu fac artă de dragul artei, io mă duc cu tabloul la târgul de vite de la Șibot”. Și așa a făcut. Și un mare iubitor de pictură a zis: „No, apă` io ț-o-i da pe tablou doi purcei de cinci săptămâni dacă-l faci lângă Eva pe Terente fără frunză în față”. Și așa au făcut. Și cei doi s-au dus atunci la un chioșc de răcoritoare ca să ude târgul cu rom.

Dumitru s-a declarat mulțumit de toată lucrarea lui.

Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea.

În ziua a șaptea pictorul naiv Dumitru Silvoiuță s-a odihnit, fiind mahmur.

Premiul Bibliotecii Județene „Lucian Blaga” Alba

ANGELA DINA
București

Reacție în lanț

Abia s-a crăpat de ziuă. Simt în ochi țepi arțăgoși! Să fie de la băuta de-aseară?!

-Asculta-ncoa'! Trec pe la mama, mă-nștiințează *'mneaei* smucind băgăjelul deja făcut.

-Căl'torie sprâncenată! o persiflez stâlcindu-mi parțial vorbele, în timp ce nevastă-mea trântește ușa vilăului, tropotește grăbită pe dalele aleii și iese în stradă nevăzând ce comoară duc pe brațe - *un Chardonnay!*

O petrec vrând să... *mă descotorosesc* de ambele concomitent!

Dincolo de poartă, taxiul demarând îmi scrijeli auzul. Îl înjur mărinimos, regretând că nu șofează nevasta.

Mă-ntorc în casă și reiau făcuta de-aseară. Mi-s narcisist și când beau căci, postat dinaintea oglinzii venețiene, extrag dopul, îi dau vinului timp să respire și, precaut, aplic tratamentul făcându-i sticlei respirație gură la gură în vreme ce mă oglindesc.

Prelungesc deliciul inaugurat și, uitând de pahar, sorb hulpav licoarea direct din fiolă apreciind că soiul preferat de mine merită *să fie considerat*, să-i zic *Dumneavoastră!*

Dezvolt ideea decretând inspirat *că o gură de vin are-n ea mai multă înțelepciune decât orice carte...*

M-așez, în sfârșit, la masă, îmi torn în pahar din ce a mai rămas... Abia acum privesc licoarea în zare cu gesturile unui adevărat somelier! Și, în culmea extazului, mai debitez o găselniță, anume *că vinul bun ți se destăinuie pe șoptite*.

Închei momentul degustării matinale și reverberez recunoscător față de gestul nevastă-mii care a zbughit-o la mă-sa, lăsându-mă în tovărășia *celui mai bun amic*.

Iau seama la sticloanță și, cu regret, o pun la gură încercând să-i mai smulg ceva stropi...

La urmă, mă-ndrept războinic spre ieșire, parcurg nesigur curtea, imitând mersul împletit pe tocuri al consoartei...

Ajung la poartă, o deschid, întorc recipientul cu gâtul înainte, iau o corectă poziție de sulițaș și... o lansez! Ea, zvârrrrrrr! țintește tomberonul vecinilor de vis-à-vis, scos lângă rigolă să-i fie săltat conținutul de cei în drept.

Dar, ce să vezi?! O rază buclucașă mă obstrucționează. Bietul de mine ratez ținta, rămânând cu ochii-n soare, neputând, sub nici o formă, să-mi revin...

Recipientul azvârlit zboară spre capul unui puber ambițios, tânjind la performanțe, ieșit cu skateboard-ul pe aleea ușor în pantă. Extrem de preocupat și plin de zel observă în ultima clipă bolidul ce se-ndrepta spre dânsul. Făcând o eschivă salvatoare, dispare din peisaj, prăbușindu-se pe caldarâm!

Picând subit, nu mai apucă să bată cupa c-un amic cendemna spre terenul de baschet din zonă. Ba, mai mult, căzând, își împiedică prietenul să-și finalizeze aruncările balonului în aer...

După mingea pierdută, începe s-alerge cățelul unei fetițe, apucat de-o furie vânătorească.

Fetița surprinsă, târâtă de patru pedul zbanghiu, n-are cum să evite coliziunea c-un bătrânel hipoacuzic, pe care vrea să-l avertizeze printr-un salut vajnic sonorizat, doar se cunosc! Întreaga tevatură-l panichează pe domn și, într-un moment de *fatigabilitate* a protezei auditive, e maltratată sonor de aceasta.

Picnit de țiuit, seniorul devenit instabil, dă să se țină de-un gard, dar, ghinion, nimerește cu podul palmei butonul unei sonerii, distrăgându-l pe bărbatul din curtea respectivă... care țintește cu arcul un panou de *darts*.

Ochitorul se-ntoarce brusc alarmat, schimbând nefast direcția săgeții care zboară, zboară... și mă nimerește de neunde pe mine, aruncătorul sticlei, inițiatorul reacției în lanț.

Eu cad lat peste dalele ce pavează peronul vilăului, rănindu-mi capital nasul... Nu mă doare nimic și nici nu-mi fac griji de poziție. Îmi zâmbesc înțelept reiterând în gând *Vinul se păstrează culcat*, cum citisem pe sticla băută.

Inovativ in extremis

De aproape doi ani, copiii mi-au oferit o garsonieră dublă, un studio, cum i se zice după moda noului cosmopolitism, într-un *Seniors' Residence* dincolo de Capitală... Vădov fiind, casa mi-era mare și pustie. Le-am dat-o lor! Locuința întrece orice așteptări! Are 50 mp și *open space* pentru dependințe. Dormitorul e spațios, iar fereastra dă în balconul orientat înspre răsărit, chiar deasupra parcului. Clădirea este înconjurată de copaci pereni, verdele fiind prezent ca permanent paleativ pentru îmbătrânire. Dar... nu e chiar totul perfect! Cumpărăturile îmi dau de lucru...

Avem în zonă un Mall. Cu de toate! La parter, un birou de relații cu clienții. La fiecare nivel, cum ajungi cu rulanta, e un panou-indicator cu magazinele ofertante...

Totuși, politica de *sales* scârțâie!

Spre pildă, toamna trecută voiam niște mănuși pentru vremea geroasă. M-adresez unei domnișoare din zona de

marochinărie. Înălțuță, cochetă, silfidă, mieroasă în glas începe, mi s-a părut, dialogul-dușman al vieții mele!

-Mănuși aveți? întreb.

-*Of course...* Din care? De piele? Tricotate? Combinate?

-De piele. Măsura 10.

-Ați dori cu un deget? Ori cu 5?

-Cu 5! Modelul clasic pentru domni! mă ambalez eu săltând oarecum tonalitatea.

-Culoarea? Roșii, verzi, tabac?!

Mă-ntreb dacă nu-și bate joc?! De mine sau de ocupația ei?!

După ceva minute încleiate în indignarea cea mai crasă, îi trântesc ca un real bădăran:

-Ne-gre! M-auzi?! Ne-gre! strig pe silabe convins fiind că va pricepe. Dar, ți-ai găsit!

Imperturbabilă, mai strecoară și:

-Le purtați la palton sau la scurtă?

-La palton, că vine iarna! Aveți? mai rostesc, dar mai încet de astă dată, observând că-n jurul nostru chibițează niște doamne. Tipele se-arată ultragiante. Șușotesc, dovedindu-se pregătite să intervină.

-Domnule, v-aș propune să veniți mâine cu paltonul!

Tare aș fi plecat lăsând-o mofluză pe aiurită... Dar, din stânga mă-nghiotea o mână puternică. Gestul îl făcea senioara grupului privitor, îndemnându-mă facial să dau curs poftelii.

Iritat la culme, năzuiam să fac niște aprecieri privitoare la mustața aspră și deasă din posesia intervenționistei. Abia m-am abținut, când aud întărirea din partea vânzătoarei:

-Da, stimate domn, veniți mâine cu paltonul ca să vedem ce se asortează!

... Cineva ar spune: inovativ, nu?!

Și asta e nimic!

Alaltăieri, aveam în gând să iau două suluri de... *igienică*.

Mie nu-mi place să defilez la vedere cu *clo-papirul*! Așa, la bucată, îl tăinuiesc în *sac-à-main*. Intru în magazin și bag de seamă că sunt multe box-uri desfăcute...

Lucrătoarea, tot... tânără, prezentabilă... *Mirandolina* se-arată gata să m-ajute, cum se zice acum. Dar n-apucă, fiindcă își face apariția val-vârtej un bărbat între două vârste și hiper-furios, ținând într-o mână un capac de bideu, iar în alta o placă de faianță, urlând turbat:

-Privește! Țsta-i capacul de la toaletă, asta-i nuanța faianței, fesierii mi i-ai admirat acum o oră, ce zici, acum îmi dai hârtia igienică?!

Curat... *inovativ in extremis!*

Rezolvarea

-M-am decis! Se impune stoparea dezastrului! îmi declarase mai zilele trecute mama.

-Ce dezastru?! Ce se-ntâmplă? mă alertasem.

-Lasă! Lasă! Nu te mai încărca și tu! Te voi lămuri când voi tăia tot răul din rădăcină! îmi zisese încrezătoare.

Aseară îmi confirma pe mobil *rezolvarea*.

*

-Azi către prânz am prins curaj. Am intrat la Medlife, cerând o consultație la Psihiatrie.

Sunt îndrumată către subsol. Eu holbez ochii. Asistenta îmi pricepe uimirea și-mi lămurește alegerea locației sumar: *Ca mijloc de prevenție! Știți?! Și-atât.*

Ajunsă, constat că serviciul medical solicitat se bucură de-o exclusivitate absolută! Ambientul e mirific, în multiple tonuri de verde! Unica ușă conduce spre cabinet.

Taci, îmi zic eu firoascoasă, e nuanța în trend pentru anul în curs?! Mi-amintesc ce știam despre verde... că-i culoarea sănătății, că vindecă oboseala, orice boală de nervi, migrenele și câte alea! Cine vede verde se calmează, se relaxează... Da' cu stelele verzi, cum o fi?!

Derutată că nu-i țipenie de om, bat la ușă. De dincolo, m-admite înăuntru un *Intră!* care mă cam sperie.

De la birou, medicul își ridică privirea ascunsă de după niște ochelari cu lentile de miop obosit. Mă-ntreabă c-o voce adormită:

-Ce simptomatologie, stimata mea?!

Până să-mi deslușesc întrebarea, durează ceva. Pe doctor nu-l deranjează, preocupat de filele unui album. Mi se pare că nu se face așa comportament și dau buzna:

-Știți, soțul meu...

Nu-mi duc vorba la capăt că intervine apatic:

-Ce-i cu el?! Cine e?! Nu-l cunosc!

-Păi, vă zic eu! Timpul liber și-l ocupă cu timbrele poștale! Țsta-i soțul meu!

-Are și 'mnealui un *hobby*! Nimic grav pân-acum! Și eu funcționez la fel!

-Cred, dar se milogește prietenilor, cunoștințelor, colegilor să-i procure mărci poștale.

-Foarte bine! Dacă are cui?!

-Și cheltuie bani mulți...

-Înseamnă că... posedă! rosti și de astă dată cu nasul vârat în filele catalogului.

-... ca să cumpere rarități, că nu e un simplu colecționar...

-Și eu întocmai! Identic! Dar e perfect normal! Orice filatelist procedează astfel.

-Stați să vedeți! De la o vreme colindă consulatele și ambasadatele, obținând și de pe-acolo timbre străine!

Ultima precizare îl saltă fulgerător de pe scaun pe psihiatru.

Mă fixează și mă-ntreabă disperat:

-Sunteți sigură?!

Îi confirm.

Aruncându-și halatul se îndreaptă spre ușă, abia apucând să mai strige:

-Mii de draci! Cum de nu mi-a trecut și mie asta prin cap?!

*

Când s-o consolez, necăjita mea mamă încep să plângă.

Printre sughituri lansă o înțeleaptă constatare, de mult știută și de mine: *Nebun la nebun crede!*

**Premiul
Uniunii Scriitorilor din
România,
Filiala Alba – Hunedoara**

LUCIAN DOMȘA
Aiud

Ceaiul de la miezul nopții

Poetul se întoarce acasă, noaptea târziu, și nu mai aprinde lumina, pentru a nu-și deranja nevasta. Intră tiptil, direct în bucătărie. În drumul său se lovește de un scaun, care, în cădere, nu a bufnit, ci pur și simplu a scos un tunet înăbușit ca de tobă și aproape instantaneu s-a auzit un picurat. A rămas surprins o clipă, de acest zgomot ciudat. „*Oare ce sticlă s-o fi spart?*” s-a întrebat el. Dintr-o dată a început să miroase a oțet. Știa foarte bine că sticla cu oțet e pusă de

obicei pe o poliță în colțul din dreapta al bucătăriei. Sau cel puțin așa ar fi trebuit să fie. I s-a părut suspect cum de a reușit să azvârle scaunul, cu pasul lui atât de ușor, tocmai la înălțimea aia de peste un metru și jumătate, unde se afla sticla cu oțet. Și după-aia, cum de nu a auzit zgomotul scaunului revenit înapoi, pe podea? A stat câteva secunde să analizeze explicația fenomenului. Posibil ca, scaunul să mai fie acolo, sus, agățat de poliță, și doar sticla cu oțet să fi coborât. Ca un poet ce era, își imagina ca astfel de întâmplări sunt perfect posibile. A mai auzit el astfel de fapte și pe la alți colegi de-ai lui de breaslă.

A mai făcut un singur pas, și a constatat că a călcat pe ceva alunecos care parcă a încercat să-i sară de sub picior, dar nu a mai reușit pentru că a fost strivit. S-a aplecat ușor și a pipăit cu vârful degetelor. A simțit ceva rece și zgrunțuros. S-a cutremurat. Oare a călcat pe o broască râioasă? La gândul ăsta i s-a făcut greață și milă de biata făptură. Chiar și broasca e o ființă utilă, chiar dacă nu are ce căuta în bucătăria lui. A mai făcut un pas și o nouă broască a fost ucisă. La al treilea pas, o altă broască a reușit să-i sară din cale. S-a oprit, trebuie să se concentreze. E poet, are multă imaginație. Trebuie să prindă una încă în viață. S-a aplecat, și după câteva secunde bune, a reușit să prindă una. A apucat-o eroic cu două degete și a ridicat-o din balta de oțet în care viețuia. A constatat, fără nici o dificultate, că biata vietate nu era altceva decât un castravete murat. În clipa aceea, poetul a înțeles, în sfârșit, că în ordinea desăvârșită din bucătărie, un borcan cu castraveți a ieșit, incognito, din cămară și s-a cățărât pe scaun. Vai, câte minuni și surprize se petrec la miezul nopții! Borcanul cu castraveți ori a fost o stafie, ori rezultatul nefast al reorganizării bucătăriei.

După această ciudată întâmplare, poetul s-a liniștit și s-a gândit să-și facă un ceai. A reușit imediat să găsească aragazul. Era un om de succes, reușitele îl caracterizau. O lumină albastră a străbătut bucătăria, și a luminat castraveții striviți, acele ființe nevinovate... În schimb, ibricul de ceai nu l-a mai găsit la locul știut. Spre norocul lui a pus mâna pe o cratiță din ale cărei torți cădeau picături mari de apă. A mai făcut un pas spre poliță și a apucat cutiuța cu ceai. Locul îi era bine cunoscut. A doua cutie din stânga. A turnat conținutul în apa de pe foc, dar, curios, apa a început să sfârâie, să bolborosească și să emită o lumină semitransparentă. A început să băjbâie după cutia în care ținea zahărul. A găsit-o, și a turnat din ea, la întâmplare, o parte din conținut. Curgea ca făina, dar avea culoarea neagră. După câteva momente, a lăsat ceaiul să se limpezească și cu nerăbdare l-a turnat într-o ceașcă. Chiar după prima înghițitură a simțit un gust dulce-picant combinat cu un amar bălos. L-a băut cu mult curaj și printre sughițuri, a constatat că, fie a fost un ceai special tibetan, fie produsul reorganizării bucătăriei. Erau ultimele cuvinte ale poetului...

Visele

Dumnezeule, ce de iarbă! Atât de verde cum un alt verde nici nu există! Și atât de rezistentă încât putea să înfrunte orice ger și oricare secetă! Era o iarbă din plastic și numai fumul orașului îi mai diminua câteodată strălucirea. Noroc că se arătau la timp spălătorii de iarbă, care, cu perii și detergent, o lustruiau până redevenea iarăși ca nouă. Dumnezeule, și ce copaci mai erau! Verzi și sănătoși, programați să-și schimbe frunzele în fiecare toamnă. Numai că frunzele astea nu cădeau pe spațiile de iarbă din plastic, ci rămâneau așa până în primăvară, când copacii erau reprogramați să înverzească din nou. Minunați acei copaci din plastic, pe ale căror lunecoase ramuri copiii nu se puteau cățăra, iar îndrăgostiții nu-și puteau grava în eternitate numele. Și asta pentru că fiecare tăiș de briceag cu care ar fi fost sculptată o inimă, ar fi sfârâmat coaja de plastic. Păsările nu le puteau ciocăni trunchiurile pentru că și ele erau tot din plastic. Chiar dacă erau dirijate prin radio, și săreau, ciripeau și fluierau ultimele hit-uri la modă. Trăim în secolul plasticului. Totul e din plastic, începând cu mobila și terminând cu încălțăminte și îmbrăcăminte. Doar visele nu erau din plastic, și de aceea nici nu se prea găseau. Oamenii, ca să poată dormi, înghițeau în cantități din ce în ce mai mari anumite pilule, în urma cărora cădeau într-un somn negru, fără vise, din care se trezeau mult mai obosiți și mai buimăciți. Pentru că așa a hotărât partidul: oamenii să nu

viseze sub nici o formă. Omul fără visuri încetează să mai fie așa cum e și devine una cu pasărea din plastic care zboară ghidată prin unde radio, fluierând hit-urile gălăgioase de pe cardul de memorie din stomac. Iar omul unde să găsească visuri când el nu poate nicidecum adormi fără pilulele ce șterg visul?

Atunci intră în scenă Marele Învățat, Managerul Institutului Pentru Vise. Bugetar cu acte în regulă, cu sâmbete, duminici și sărbători religioase libere. În mai puțin de o lună, Marele Învățat anunța omenirii, prin toate mijloacele de informare, despre epocala sa descoperire: miraculoasa pilulă generatoare de visuri. Ce bucurie, așadar, să poți să adormi ușor, alegându-ți pilula cu visul dorit! Călătorii ce-și doresc anumite călătorii, își pot visa drumurile spre țări îndepărtate. Îndrăgostiții cu iubiri deșarte pot visa aventuri amoroase. Fricoșii, fapte de eroism. Urâții pot visa frumuseți captivante, surzii se pot visa soliști ai concertelor pe stadioanele pline, iar actorii netalentați că sunt premiați cu premii Oscar... Locuitorii orașului s-au aruncat cu un apetit fantastic asupra pilulelor pentru vis, iar Marele Învățat a muncit chiar și în zilele libere ca să-și poată duce la capăt descoperirea. Laboratorul i-a fost casă și masă, un an întreg n-a mai ieșit de acolo. A dorit ca să-și perfecționeze într-atât pilula, încât toți cei care vor să vadă Marele Zid Chinezesc, să-l vadă în realitate. Sau cei ce nu au succes în dragoste să se viseze înconjurați de cinci blonde voluptoase cu picioare lungi, și sâni mari, iar cei suferinzi de stomac care doresc într-una să mănânce ciolan cu fasole, nu numai să viseze, ci chiar să mănânce ceea ce-și doresc!

După ce și-a terminat munca, Marele Învățat a părăsit laboratorul și a pornit într-un turneu, ca să-i vestească pe oameni ce fericire îi așteaptă. A organizat dineuri, conferințe de presă, întâlniri pe stadioane, dar, spre surprinderea lui, nu s-a prezentat nici un ziarist. Toți jurnaliștii dormeau și visau că au ajuns scriitori celebri. Într-o seară, după o asemenea conferință, s-a urcat în mașină și i-a zis șoferului să-l ducă la Ministerul Cercetării și Dezvoltării. Șoferul nu i-a răspuns. Dormea, se visa pilot de Formula 1. S-a îndreptat spre stația de tramvai, dar toate tramvaiele erau oprite pentru că vatmanii se visau cosmonauți. A luat-o, încet, pe jos, dar întregul oraș era adormit. Brutarii se visau cofetari, instalatorii se visau ingineri, elevii se visau profesori, iar profesorii se visau elevi...

Pe Marele Învățat l-a cuprins panica și a alergat din farmacie în farmacie să adune toate pilulele de visat, să le strângă în containere imense și să le arunce în mare. Încetul cu încetul s-au trezit și visătorii și au dat buzna în farmacii să-și cumpere pilule noi. Doar că farmaciștii au ridicat neputincioși din umeri, și au zis că nu mai au. S-au dus în audiență la Marele Învățat pe care l-au somat:

-Dă-ne pilule! Nu putem trăi fără ele!

-Nu! Niciodată! le-a răspuns Marele Învățat. Visând, veți pieri! Acestea nu sunt visele voastre!

-Pilulele sau viața!

-Nu, nu vă pot da vise mincinoase, a mai reușit să zică nefericitul, în timp ce mulțimea a tăbărât asupra lui, l-au băgat într-un container și l-au azvârlit în mare, ca să-l mănânce peștii. Doar că peștii nu l-au făcut bucațele ci se

zbuguiade ici-colo pe lângă celelalte containere, în care au fost pilulele acum dizolvate în apă.

Un singur pește l-a ciugulit, totuși peMarele Învățat și a visat că a devenit rechin...

Biletul de tren

Badea Gheorghe, un nene din Teiuș, în vârstă cam de cincizeci de ani, se întorcea într-o zi acasă cu trenul de la Timișoara.

A intrat într-un compartiment, s-a așezat într-un colț, și-a tras căciula peste ochi și a început să sforăie ca o locomotivă. După vreo douăzeci și cinci de minute, punctual ca niciodată, trenul s-a pus în mișcare. La scurt timp după aceea, s-a înființat și conductorul. L-a trezit amabil și i-a cerut biletul la control.

- Da, domnule, a spus badea Gheorghe buimăcit, despre ce-i vorba?

- V-am cerut biletul de tren!

- Ah, da, biletul de tren. O clipă!

Gheorghe a început să se buzunărească, să scotocească peste tot, dar biletul nu era de găsit. Disperat, s-a uitat la conductor:

-Vă rog să mă scuzați, nu știu ce am făcut cu biletul ăla afurisit. Când m-am urcat în tren-l-am avut în mână!

- Unde cobori dumneata? l-a iscodit ceferistul.

- Eu? La Teiuș.

- La Teiuș, deci peste vreo trei ore. Caută-ți pân-atunci biletul, altfel trebuie să-ți dau amendă. Mă voi întoarce.

- Da, da, o să-l mai caut și sunt sigur că-l voi găsi!

Conducătorul a zâmbit și a plecat , iar Gheorghe și-a tras din nou căciula peste ochi și a dormit mai departe. După un timp, conducătorul s-a prezentat iarăși:

-Ai găsit biletul?

Cumătrul Gheorghe i-a răspuns cam încurcat:

-Încă nu, dar l-am căutat tot timpul, credeți-mă!

- Atunci, mai caută! Voi reveni! i-a spus amuzat ceferistul.

De data asta, Gheorghe nu a mai dormit. Nervos, s-a tot uitat pe fereastră, iar în clipa în care trenul a redus viteza și a oprit în gară la Deva, a sărit repede și a luat-o la fugă, pe peron. Deodată a auzit în spate vocea conducătorului care-l striga:

- Hei, ți-am găsit biletul! E la mine! Era căzut pe culoar.

L-am observat când am trecut prima dată, dar am vrut să te sâcâi puțin. Așa-i, că nu te superi?

- Da de unde, am știut și eu că-i acolo. Dar nu puteam să-ți zic că e biletul de săptămîna trecută! .

Până ce conducătorul și-a revenit din uluire și a reușit să strige către cei aflați pe peron:

-Prindeți-l!!!

Gheorghe a dispărut după clădirea gării, iar trenul s-a pus în mișcare.

Premiul special

ELENA MÂNDRU

Iași

Să nu mă-nșeli

Să nu mă-înșeli, eu nu-s deloc femeia
Din vremurile-apuse să se-ncline;
Căci, tu-frumos iubit din astă viață
Vrei tolănit să stai pe lângă mine.

Să nu mă-nșeli, nu-s dintre cele blânde
Ce-acceptă chiar și aventuri ascunse;
Din capul tău ideea îți țâșnește
Spre vena fină-a inimii străpunse.

Să nu mă-nșeli, ar fi o încercare
Ce-ar izgoni-ndrăzneala eșuată;
Iubirea-mi este prea nestăvilită,
Dar nici nu vreau a fi o desfrânată.

Să nu mă-nșeli, să alungăm și umbra
Ce se strecoară uneori prin minte,
Iar dacă îndrăznești s-o faci, firește
Că-ți spun: „Adio și nu am cuvinte”!

Premiul Consiliului Județean Alba

VASILE LARCO
Iași

Innstantaneu postdecembrist

„Că munții noștri aur poartă”,
E lacăt mare pus la poartă,
Interesantă e ideea...
Păcat că au străinii cheia.

În calea hoților

Că sunt azi munții noștri goi,
Știindu-se pe unde-i vina,
E bine să avem și noi
Un zid așa cum e în China!

Umor în volum

Premiul I

„Vizita mare”

Autor: EUGEN ALBU - Cluj Napoca

Premiul II

„Un caz de deposedare”

Autor: ROMEO CREȚU -

Premiul III

„Rondeluri încrucișate”

Autori: VALENTIN DAVID - Deva

GHEORGHE GURĂU-Galați

Premiu de debut

„Umor pe poante”

Autor: George Eftimie - Buzău

**Juriul celei de a X-a ediții a Festivalului
Internațional de Alb-Umor a fost format
din:**

**GEORGE CORBU
ANA DRĂGOIANU
LUCIAN PERȚA**